ସମ୍ପତ୍ତି କର ଆୟୁକ୍ତ

ବନାମ

ଡ. କରଣ ସିଂହ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ ଇତ୍ୟାଦି

ଫେବୃଆରୀ 4,1993

[ଲଲିତ ମୋହନ ଶର୍ମା, ମୁଖ୍ୟ ନ୍ୟାୟାଧୀଶ; ଏସ୍.ଆର୍. ପାଣ୍ଡିଆନ୍, ଏସ୍. ମୋହନ୍, ବି.ପି. ଜୀବନ୍ ରେଡ୍ଡି ଏବଂ ଏସ୍.ପି. ଭାରୁଚା, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିମାନେ]

ସମ୍ପଦ ଟିକସ ଅଧିନିୟମ 1957:

ଧାରା 1(2), 2, 3, 4, 5, 6 ଓ 7 — ଏହି ଅଧିନିୟମର ପ୍ରୟୋଗ (ଯାହାର ପରିସରରେ କୃଷି ଜମି/ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ସମ୍ମିଳିତ କରାଯାଇନଥିଲା) ଜମ୍ମୁ ଓ କାଶ୍ମୀର ରାଜ୍ୟରେ — ନିର୍ଣ୍ଣୟ : ମୂଳତଃ ପ୍ରଣୀତ ରୂପରେ ଥିବା ଏହି ଅଧିନିୟମଟି ଭାରତୀୟ ସଂବିଧାନର ସପ୍ତମ ଅନୁସୂଚୀର ତାଲିକା I ର ପ୍ରବିଷ୍ଟି 86 ଅଧୀନରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ହୁଏ ଏବଂ ଏହାକୁ ଜମ୍ମୁ ଓ କାଶ୍ମୀର ରାଜ୍ୟକୁ ସମ୍ପ୍ରସାରିତ କରିବା ସଂବିଧାନସମ୍ମତ ଅଟେ ।

ସମ୍ପତ୍ତି କର — ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହେଲା, ଏହା ଏକ ଶୁଦ୍ଧ (ନିଟ୍) ସମ୍ପତ୍ତି କର — ଏହି କର ସମ୍ପତ୍ତି ଉପରେ ଧାର୍ଯ୍ୟ ହୁଏ ନାହିଁ; ବରଂ ବ୍ୟକ୍ତି, କମ୍ପାନୀ ଇତ୍ୟାଦିଙ୍କ ନିକଟରେ ଥିବା ସମ୍ପତ୍ତିର ପୁଞ୍ଜୀମୂଲ୍ୟକୁ ଆଧାର କରି ଧାର୍ଯ୍ୟ ହୁଏ — ଏହି କର ହେଉଛି ଆକଳନକାରୀଙ୍କ ମାଲିକାନାରେ ଥିବା ସମସ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତିର ମୋଟ ମୂଲ୍ୟରୁ ଋଣ ଓ ଦେୟବୋଧ କଟୋତି କରିବା ପରେ ଅବଶିଷ୍ଟ ମୂଲ୍ୟ ଉପରେ ପ୍ରତିବର୍ଷ ଧାର୍ଯ୍ୟ ହେଉଥିବା କର ।

ଭାରତର ସମ୍ବିଧାନ, 1957:

ଅନୁଚ୍ଛେଦ 246, ସପ୍ତମ ଅନୁସୂଚୀ, ତାଲିକା-I, ପ୍ରବିଷ୍ଟି 86 — ବ୍ୟକ୍ତି ଏବଂ କମ୍ପାନୀମାନଙ୍କର କୃଷି ଜମି ବ୍ୟତୀତ ସମ୍ପତ୍ତିର ପୁଞ୍ଜୀମୂଲ୍ୟ ଉପରେ କର — ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହେଲା, ଏହି ପ୍ରବିଷ୍ଟି ଦ୍ୱାରା ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ

କର ହେଉଛି ନିଷ୍ପତ୍ତି ସମ୍ପତ୍ତି ଉପରେ କର ଏବଂ ଏହା ଏକ ନିଷ୍ପତ୍ତି ସମ୍ପତ୍ତି କର — ଆକଳନକାରୀଙ୍କ "ନିଷ୍ପତ୍ତି ସମ୍ପତ୍ତି" ର ଅର୍ଥ ହେଉଛି "ସେ ଯାହା କିଛି ମାଲିକାନାରେ ରଖିଛନ୍ତି ସେଥିରୁ ସେ ଯାହା କିଛି ଦେୟ ଅଛି ତାହା ବିୟୋଗ କରିବା ପରେ ଯାହା ଅବଶିଷ୍ଟ ରହେ" — ସମ୍ପଦ ଟିକସ ଅଧିନିୟମ 1957, ଯେପରି ମୂଳତଃ ପ୍ରଣୀତ ହୋଇଥିଲା, ତାହା ପ୍ରବିଷ୍ଟି 86 ର ଅଧୀନରେ ଆସେ ।

ଆଇନର ବ୍ୟାଖ୍ୟା -

ଟିକସ ଅଧିନିୟମ- ଏହାର ବ୍ୟାଖ୍ୟା ।

ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ରାୟ - ବ୍ୟାଖ୍ୟାର ନୀତି - ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଯାଇଛି ।

ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଭାରତୀୟ ସମ୍ବିଧାନର ସପ୍ତମ ତାଲିକାର ତାଲିକା-I ର ପ୍ରବିଷ୍ଟି 97 ସହିତ ମାତ୍ର ଏବଂ ବିଶେଷଭାବେ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ବୋଲି ଦାବି କରି, ଏବଂ ଉକ୍ତ ପ୍ରବିଷ୍ଟି ଜମ୍ମୁ ଓ କାଶ୍ମୀର ରାଜ୍ୟରେ ପ୍ରୟୋଜ୍ୟ ନଥିବାରୁ, 1957 ମସିହାର ସମ୍ପତ୍ତି କର ଅଧିନିୟମକୁ ଜମ୍ମୁ ଓ କାଶ୍ମୀର ରାଜ୍ୟରେ ପ୍ରୟୋଗ କରିବା ଅକ୍ଷମ ବୋଲି ଉଲ୍ଲେଖ କରି, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ରିଟ୍ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ରିଟ୍ ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦେଇଛନ୍ତି । ରାଜସ୍ୱ ବିଭାଗ ବିଶେଷ ମଞ୍ଜୁରୀ ଦ୍ୱାରା ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ।

କରଦାତା-ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଯୁକ୍ତି ଦେଇଥିଲେ ଯେ, ସମ୍ପତ୍ତି କର ଅଧିନିୟମ କେଉଁ ପ୍ରବିଷ୍ଟି ସହ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ତାହା ସମ୍ପର୍କିତ ପ୍ରଶ୍ନ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ସାତ ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ବିଶିଷ୍ଟ ଖଣ୍ଡପୀଠଙ୍କ ରାୟ ଦ୍ୱାରା ନିଷ୍ପତ୍ତି ହୋଇସାରିଛି, ଯେଉଁଥିରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଏହି ଅଧିନିୟମ ସଂବିଧାନର ପ୍ରବିଷ୍ଟି 97 ଅଧୀନରେ ଆସେ । ମୂଳ ବିଷୟରେ ଯୁକ୍ତି ଦିଆଯାଇଥିଲା ଯେ, ପ୍ରବିଷ୍ଟି 86 ରେ ଥିବା "ସମ୍ପତ୍ତିର ମୂଳଧନ ମୂଲ୍ୟ" ବାକ୍ୟବଳୀର ଅର୍ଥ ସମ୍ପତ୍ତି କର ଅଧିନିୟମରେ ପରିଭାଷିତ "ନିଷ୍ପତ୍ତି ସମ୍ପତ୍ତି" ସହ ସମାନ ନୁହେଁ । "ସମ୍ପତ୍ତିର ମୂଳଧନ ମୂଲ୍ୟ" ଗଣନା ପାଇଁ କେବଳ ସମ୍ପତ୍ତି ଉପରେ ଥିବା ଭାର ବା ଆବରୋଧଗୁଡ଼ିକୁ ବଜାର ମୂଲ୍ୟରୁ କମାଯାଇପାରିବ, କିନ୍ତୁ ସମ୍ପତ୍ତିର ମାଲିକ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ସାଧାରଣ ଦାୟବୋଧଗୁଡ଼ିକୁ ନୁହେଁ, ଯାହାକି ସମ୍ପତ୍ତି କର ନିର୍ଣ୍ଣୟ ପାଇଁ ଗଣନାରେ ଧରାଯାଏ । ଏହିପରି ସ୍ଥିତିରେ, ଏହି ଆଇନ ତାଲିକା-I ର ପ୍ରବିଷ୍ଟି 86 ସହ ନୁହେଁ, ବରଂ ପ୍ରବିଷ୍ଟି 97 ସହ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ବୋଲି ଯୁକ୍ତି ଦିଆଯାଇଥିଲା ।

ରେଭେନ୍ୟୁ ପକ୍ଷରୁ ଯୁକ୍ତି ଦିଆଯାଇଥିଲା ଯେ, କୃଷିବିହୀନ ସମ୍ପତ୍ତି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଏହି ଆଇନ ତାଲିକା-I ର ପ୍ରବିଷ୍ଟି **86** ସହ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ଏବଂ ପ୍ରବିଷ୍ଟି **97** ସହ ନୁହେଁ । ଯେହେତୁ ଜମ୍ମୁ ଓ କାଶ୍ମୀରରେ ପ୍ରୟୋଗ କରାଯାଇଥିବା ଏହି ଆଇନରେ କୃଷି ଜମି/ସମ୍ପତ୍ତି ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ନଥିଲା, ସେହିପରି ଆଇନର ଧାରା **1(2)**, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଏହି ଆଇନକୁ ଜମ୍ମୁ ଓ କାଶ୍ମୀର ରାଜ୍ୟରେ ପ୍ରସାରିତ କରାଯାଇଥିଲା, ତାହାକୁ ସଂସଦର ଶକ୍ତି ସୀମା ବାହାରେ ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଯୁକ୍ତି ଦିଆଯାଇଥିଲା ଯେ, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଧିଲ୍ଲୋନ ମାମଲାରେ ମୂଳତଃ ପ୍ରଣୀତ ସମ୍ପତ୍ତି କର ଆଇନ କେଉଁ ଏଣ୍ଟ୍ରି ଅଧୀନରେ ଆସେ, ତାହାର ଶେଷ ନିଷ୍ପତ୍ତି କରିନଥିଲେ, କାରଣ ସେହି ମାମଲାରେ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ପାଇଁ ଉଦ୍ଭବ ହୋଇନଥିଲା । ସେଥିରେ ବିବାଦ କେବଳ **1969** ମସିହାର ଅର୍ଥ ଆଇନର ଧାରା **24** ର ବୈଧତା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସୀମିତ ଥିଲା, ଯାହା ସମ୍ପତ୍ତି କର ଆଇନ, **1957** ର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକୁ ସଂଶୋଧନ କରିଥିଲା ।

ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦେଇ, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ,

ରାୟ ଦେଲେ : 1.1 ସମ୍ବିଧାନର ତାଲିକା–I ର ପ୍ରବିଷ୍ଟି **86** ଅନ୍ତର୍ଗତ ସମ୍ପତ୍ତି କର ଆଇନ, **1957** ଆବର୍ତ୍ତ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ଏହାକୁ ଜମ୍ମୁ ଓ କାଶ୍ମୀର ରାଜ୍ୟକୁ ବିସ୍ତାର କରାଯିବା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ସମ୍ବିଧାନସମ୍ମତ ଥିଲା । ଏହାର ବିପରୀତ ମତ ଗ୍ରହଣ କରିବାରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଉଚିତ୍ ନଥିଲେ ।

ବନାରସୀ ଦାସ ବନାମ *ସମ୍ପଦ ଟିକସ ଅଧିକାରୀ,* **56** ଆଇ. ଟି. ଆର. ***224; ସୁଧୀର ଚନ୍ଦ୍ର*** ନୱାନ *ବନାମ ସମ୍ପଦ ଟିକସ* ଅଧିକାରୀ, **69** ଆଇ. ଟି. *ଆର.* ***897*** ଏବଂ *ସହରାଞ୍ଚଳ ଜମି ଟିକସ ସହକାରୀ ଆୟୁକ୍ତ ମାଡ୍ରାସ* ବନାମ *ବକିଂହାମ ଏବଂ କାମାଟିକ୍* କମ୍ପାନୀ ଲିମିଟେଡ୍, **75** ଆଇ. ଟି. ଆର୍. **603,** ଏହା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିଥିଲା ।

କରଣ ବାହାଦୂର ଚୌକ୍କରମ୍ କଲୋଥ୍ ମାମ୍ମଦ୍ କେୟି ବନାମ *ସମ୍ପଦ ଟିକସ ଅଧିକାରୀ,* **44** ଆଇ. ଟି. ଆର୍. **277***; ବୈଶ୍ୟରାଜୁ ବଦ୍ରି ନାରାୟଣମୂର୍ତ୍ତି ବନାମ ଆୟକର ଆୟୁକ୍ତ ବିହାର ଏବଂ ଓଡ଼ିଶା,* **56** ଆଇ. ଟି. ଆର୍. **298** *ଏବଂ ଶ୍ରୀ କ୍ରିଷ୍ଣା ରାଓ ଏଲ୍.* ବାଲେକାଇ *ବନାମ ତୃତୀୟ ସମ୍ପଦ ଟିକସ ଅଧିକାରୀ, ସିଟି ସର୍କଲ -1, ବାଙ୍ଗାଲୋର,* **48** ଆଇ. ଟି. ଆର୍. **472**, ଅନୁମୋଦିତ ବୋଲି ସୂଚିତ ।

* ଭାରତ ସଂଘ ବନାମ ଏଚ୍. ଏସ୍. ଧିଲନ୍, **[1972] 2 ଏସ୍. ସି. ଆର୍. 33, ବ୍ୟାଖ୍ୟା ଏବଂ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରତା ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ ।**

ଭି. ପଦ୍ମନାଭ ବନାମ *ଡି. ତହସିଲଦାର, ଚିତ୍ତୁର,* **ଏ. ଆଇ. ଆର୍ *1963 (କେରଳ)* 155;** *ଏମ୍. ବି. ଠାକର* **ବନାମ** *ଏସ୍. ପି. ପାଣ୍ଡେ,* ***ଏ. ଆଇ. ଆର୍. 1964 (Bom.)*** **170** *ଏବଂ ଆୟକର ଅଧିକାରୀ, ଆଲେପ୍ପି* **ବନାମ** *ଏମ୍. ସି. ପୁନ୍ନୁଜ୍ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେମାନେ*, **[1970] 1 ଏସ୍. ସି. ଆର୍. 678, ମାମଲାଗୁଡ଼ିକ ଉଦ୍ଧୃତ କରାଯାଇଥିଲା ।**

1.2 ସମ୍ପଦ ଟିକସ ଅଧିନିୟମ 1957 (ଯାହାକୁ ଜମ୍ମୁ ଓ କାଶ୍ମୀରରେ ବିସ୍ତାର କରାଯାଇଥିଲା) ଏକ 'ନିଷ୍ପତ୍ତି ସମ୍ପତ୍ତି କର' ଅଧିନିୟମ, ଯାହା ବ୍ୟକ୍ତିବିଶେଷ, H.U.F. ପରି ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଗୋଷ୍ଠୀ ଏବଂ କମ୍ପାନୀମାନଙ୍କ ଉପରେ ଲାଗୁ କରାଯାଇଥାଏ । ଏହି ଟିକସ ସମ୍ପତ୍ତି ଉପରେ ନୁହେଁ, ବରଂ ବ୍ୟକ୍ତି, ବ୍ୟକ୍ତିବିଶେଷଙ୍କ ଗୋଷ୍ଠୀ ଏବଂ କମ୍ପାନୀମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଧାରଣ କରାଯାଇଥିବା 'ସମ୍ପତ୍ତିର ପୁଞ୍ଜି ମୂଲ୍ୟ' ଉପରେ ଲାଗୁ ହୋଇଥାଏ ।

ସହରାଞ୍ଚଳ ଜମି ଟିକସ ବିଭାଗର ସହକାରୀ ଆୟୁକ୍ତ ବନାମ *ବକିଂହାମ କାର୍ନାଟିକ୍ କମ୍ପାନୀ* **ଲିମିଟେଡ୍, 75 ଆଇ. ଟି.** ***ଆର୍. 603 ଏବଂ*** ସୁଧୀର *ଚନ୍ଦ୍ର ନୋନ୍* ବନାମ ***ସମ୍ପତ୍ତି କର ଅଧିକାରୀ,*** **69 ଆଇ. ଟି. ଆର୍. 897,ମାମଲାଗୁଡିକ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରାଯାଇଛି ।**

ସାର୍ ବିରାମଜୀ ଜୀଜୀଭଏ **ବନାମ** *ବମ୍ବେ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ ପ୍ରଦେଶ,* ***1940*** **(ବମ୍ବେ) 65;** ମ୍ୟୁନିସିପାଲ କର୍ପୋରେସନ୍, *ଅହମ୍ମଦାବାଦ* ବନାମ *ଗୋରଧନଦାସ,* **1954 *(ବମ୍ବେ)* 188** ଏବଂ *ନ୍ୟୁ ମାନେକ ଚୌକ ମିଲ୍ସ* ବନାମ *ମ୍ୟୁନିସିପାଲ କର୍ପୋରେସନ୍,* **[1967] 2 ଏସ୍. ସି. ଆର୍. 679 ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିଥିଲା ।**

ରଳ୍ଲେ ରାମ ବନାମ *ପୂର୍ବ ପଞ୍ଜାବର ପ୍ରଦେଶ,* *ଏ.* ଆଇ. ଆର୍. **1949** ଏଫ୍. ସି. *81 ଏବଂ* ମ୍ୟୁନିସିପାଲ *କର୍ପୋରେସନ୍* **ବନାମ ଗୋର୍ଦ୍ଧନଦାସ, ଏ. ଆଇ. ଆର୍. 1954 (ବମ୍ବେ) 188 194ରେ, ଲାଗୁ ହେବ ନାହିଁ ।**

କାଲଡୋରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଲିଖିତ ଭାରତୀୟ ଟିକସ ସଂସ୍କାରରେ ରିପୋର୍ଟ କରାଯାଇଥିବା ଆର୍ଥିକ ବ୍ୟାପାର ଉପରେ ଓ. ଇ. ସି. ଡି. କମିଟି **ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି ।**

1.3 ସମ୍ପତ୍ତି କର ଆଇନର ଧାରା **2 (e), 2 (m)** ଏବଂ **3** ରୁ **7** କୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖିଲେ, ସମ୍ପତ୍ତି କର ହେଉଛି ଏକ ବାର୍ଷିକ କର, ଯାହା ଏକ କରଦାତାଙ୍କ ମାଲିକାନାଧୀନ ସମସ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତିର ମୋଟ ମୂଲ୍ୟ ଉପରେ, ଛାଡ଼ପ୍ରାପ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତିଗୁଡ଼ିକୁ ବାଦ ଦେଇ, ଲାଗୁ ହୁଏ । ଏପରି ମୂଲ୍ୟ ହେଉଛି ସେହି ମୂଲ୍ୟ ଯାହା ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ବଜାରରେ ବିକ୍ରି କଲେ ମିଳିବ; ଅନ୍ୟ ଶବ୍ଦରେ ଏହାର ପୁଞ୍ଜି ମୂଲ୍ୟ । ପୁଞ୍ଜିମୂଲ୍ୟରୁ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଦାୟବୋଧ ଓ ଋଣଗୁଡ଼ିକୁ ବିୟୋଗ କରି ନିଟ୍ ସମ୍ପତ୍ତି ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରାଯାଏ । ଟିକସ ଆଧାର ହେଉଛି ପୁଞ୍ଜି ମୂଲ୍ୟ ଏବଂ ଋଣ ଏବଂ ଦେୟତା କାଟିବା ପରେ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନଯୋଗ୍ୟ ନିଟ୍ ସମ୍ପତ୍ତି ହେଉଛି ପୁଞ୍ଜି ମୂଲ୍ୟ ।

1.4 ସମ୍ପତ୍ତିର "ପୁଞ୍ଜି ମୂଲ୍ୟ" ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିଟି କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ପରିଭାଷା ପାଇଁ ଉପଯୋଗୀ ନୁହେଁ କିନ୍ତୁ ପୁଞ୍ଜି ଉପରେ କର ହେଉଛି ନିଟ୍ ସମ୍ପତ୍ତି କର, ସ୍ଥାବର ସମ୍ପତ୍ତି କର, ଏବଂ ଭାର ସମୀକରଣ ଆଇନ ଅଧୀନରେ ପୁଞ୍ଜି ଆଦାୟ ।

"ହାର୍ଭାର୍ଡ *ଆଇନ ବିଦ୍ୟାଳୟ ବିଶ୍ୱ ଟିକସ ଶୃଙ୍ଖଳା: ଜର୍ମାନୀର ସଂଘୀୟ ଗଣରାଜ୍ୟରେ କର ବ୍ୟବସ୍ଥା," ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି ।*

1.5 ବିଧାନମୂଳକ କ୍ଷମତା ପ୍ରଦାନ କରୁଥିବା ସାଂବିଧାନିକ ବିଧାନଗୁଡ଼ିକର ଭାଷାକୁ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିବାବେଳେ, ଶବ୍ଦଗୁଡ଼ିକୁ ସର୍ବାଧିକ ଉଦାର ଅର୍ଥରେ ବୁଝିବା ଉଚିତ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ସେଗୁଡ଼ିକର ସର୍ବାଧିକ ବ୍ୟାପକ ପ୍ରଭାବ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇପାରିବ । ବିଧାନର ବିଷୟଶୀର୍ଷଗୁଡ଼ିକୁ ସଂକୀର୍ଣ୍ଣ ଓ ଅତ୍ୟଧିକ ଶାବ୍ଦିକ ଅର୍ଥରେ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ; ବରଂ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ବ୍ୟାପକ ଓ ଉଦାର ଭାବରେ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଯିବା ଉଚିତ୍ ।

ନବୀନଚନ୍ଦ୍ର ମଫତଲାଲ ବନାମ *ଆୟକର ଆୟୁକ୍ତ ବମ୍ବେ ସିଟି,* **[1955] 1** ଏସ. ସି. ଆର. **829,836,837;** *ଶ୍ରୀ ରାମ ନାରାୟଣ ମେଧୀ* ବନାମ *ବମ୍ବେ ରାଜ୍ୟ,* ***[1959]*** ଏସ୍.ୟୁ.ପି.ପି.ଏଲ୍ ***1*** *ଏସ. ସି. ଆର.* **489** ଏବଂ ***ବ୍ରିଟିଶ କୋଇଲା ନିଗମ*** ବନାମ *ରାଜା (1935)* ଅପିଲ *ମାମଲା ।*

1.6 ସମ୍ବିଧାନର ବିଧାନମୂଳକ ତାଲିକାଗୁଡିକର କୌଣସି ବିଷୟକୁ ସଂକୀର୍ଣ୍ଣ କିମ୍ବା ସୀମିତ ଅର୍ଥରେ ପଢ଼ିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ସାଧାରଣ ଶବ୍ଦକୁ ସମସ୍ତ ଆନୁଷଙ୍ଗିକ କିମ୍ବା ସହାୟକ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ବିସ୍ତାର କରାଯିବା ଉଚିତ ଯାହା ଏଥିରେ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ଏବଂ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ଭାବରେ ବୁଝାଯାଇପାରିବ ।

1.7 ପ୍ରବିଷ୍ଟି 86 ଅନୁସାରେ ଅଭିପ୍ରେତ କରଟି ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ନିଟ୍ ସମ୍ପତ୍ତି ଉପରେ ଲାଗୁଥିବା କର ଅଟେ । ଏହା ଏକ ନିଷ୍ପତ୍ତି ସମ୍ପତ୍ତି କର । କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର "ନିଷ୍ପତ୍ତି ସମ୍ପତ୍ତି"ର ଅର୍ଥ ହେଉଛି, ସେ ଯାହା କିଛି ମାଲିକାନାରେ ରଖିଛନ୍ତି, ତାହାରୁ ସେ ଯେତେକି ଦେୟ ଅଛି ତାହା ବିୟୋଗ କଲାପରେ ଯାହା ଅବଶିଷ୍ଟ ରହେ — ଏବଂ ଏହି ଅଧିନିୟମ ଏହିପରି ନିଟ୍ ସମ୍ପତ୍ତି ଉପରେ କର ଲାଗୁ କରିବାକୁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ । ପ୍ରବିଷ୍ଟି 86ର ଭାଷା ସ୍ୱଷ୍ଟ ଭାବେ ସୂଚିତ କରେ ଯେ, କରଟି ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ ଉପରେ ଲାଗୁ ହୁଏ, ସମ୍ପତ୍ତିମାନଙ୍କ ଉପରେ କିମ୍ବା ସେମାନଙ୍କର ମୂଲ୍ୟ ଉପରେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଭାବେ ନୁହେଁ । ଏହା କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ଯେହେତୁ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତିର ପୁଞ୍ଜି ମୂଲ୍ୟ ଉପରେ ଟିକସ ଲାଗୁ ହେବାର ବିଚାର କରାଯାଉଛି, ତେଣୁ ତାଙ୍କ ଋଣ ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଦାୟ ବାଦ ଦେବା ଦ୍ୱାରା ଟିକସର ପ୍ରକୃତି ଏବଂ ଚରିତ୍ରରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆସିଥାଏ ।

2.1 *ଧିଲ୍ଲୋନଙ୍କ ମାମଲାରେ* *** ସମ୍ପତ୍ତି କର ଅଧିନିୟମ 1957 (ଅର୍ଥ ଅଧିନିୟମ 1969କୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରିବା ବିନା) ପ୍ରବିଷ୍ଟି 86ର ଅନ୍ତର୍ଗତ କି ନୁହେଁ, ସେହି ପ୍ରଶ୍ନ ବିଚାର ପାଇଁ ଉପସ୍ଥିତ ହୋଇନଥିଲା ଏବଂ ଅଧିକାଂଶ** *ରାୟକୁ* **ଏହି ବିଷୟରେ ଅନ୍ତିମ ମତ ପ୍ରକାଶ କରିଥିବା ବୋଲି ବୁଝାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, କାରଣ ଯେତେବେଳେ ଏପରି ପରିସ୍ଥିତି ଉଦ୍ଭବିତ ହେବ ସେତେବେଳେ ଭବିଷ୍ୟତରେ ବିଚାର ପାଇଁ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନକୁ ଉନମୁକ୍ତ ରଖାଯାଇଥିଲା ।**

** ଭାରତ ସଂଘ* ବନାମ *ଏଚ୍. ଏସ୍. ଧିଲନ୍,* **[1972] 2 ଏସ୍. ସି. ଆର୍. 33, ବ୍ୟାଖ୍ୟା ଏବଂ ପ୍ରଭେଦ ଦର୍ଶାଇଥିଲେ।**

ପ୍ରତ୍ୟେକ ରାୟକୁ ପ୍ରମାଣିତ କିମ୍ବା ଧାରଣା କରାଯାଇଥିବା ବିଶେଷ ତଥ୍ୟମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ପ୍ରୟୋଜ୍ୟ ଭାବେ ପଢିବା ଉଚିତ୍ ଏବଂ ବ୍ୟବହୃତ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କର ସାଧାରଣତାକୁ ମାମଲାର ବିଶେଷ ତଥ୍ୟ ଓ ସେଥିରେ ଉଠାଯାଇଥିବା ପ୍ରସଙ୍ଗଗୁଡିକ ସୀମିତ ଭାବେ ବୁଝିବା ଉଚିତ୍ ।

ଓଡ଼ିଶା ରାଜ୍ୟ ବନାମ ସୁଧାଂସୁ ଶେଖର *ମିଶ୍ର ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ, [1968] 2* **SCR 154; ଅତିରିକ୍ତ ଜିଲ୍ଲା** *ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟ୍, ଜବଲପୁର* ବନାମ *ଶିବକାନ୍ତ* ଶୁକ୍ଳା, **[1976] 2 SCC 521 (ପୃ. 714 ପ୍ର. 474); ଶ୍ରୀନିବାସ ଜେନେରାଲ ଟ୍ରେଡର୍ସ** *ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ* ବନାମ *ଆନ୍ଧ୍ର ପ୍ରଦେଶ* ରାଜ୍ୟ *ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ, ପୃଷ୍ଠା 379 ପ୍ର. 30* ଏବଂ ରାଜପୁତ ରୁଦା *ମହା ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ* ବନାମ *ଗୁଜରାଟ*ରାଜ୍ୟ, **[1980] 2 SCR 353, କୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି ।**

ଗାର୍ଡିଆନ୍ସ ଅଫ୍ ପୁଅର ବନାମ *ଗାର୍ଡିଆନ୍ସ ଅଫ୍ ପୁଅର,* ***1889 (24) QBD 117;*** *ଓଭରସର୍ସ ଅଫ୍ ମାଞ୍ଚେଷ୍ଟର ବନାମ ଗାର୍ଡିଆନ୍ସ ଅଫ୍ ଓର୍ମସ୍କିର୍କ୍ ୟୁନିଅନ୍,* ***1890 (24) QBD 678,*** *ରୁସ୍ତମ କାଭାସଜୀ କୁପର* ବନାମ *ୟୁନିଅନ ଅଫ୍ ଇଣ୍ଡିଆ* **1970 (3)**ଏବଂ *ରମେଶ ବିର୍ଚ ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ* ବନାମ *ୟୁନିଅନ ଅଫ୍ ଇଣ୍ଡିଆ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ,* **[1989) Supp. 1 SCC 430,** **ମାମଲାଗୁଡ଼ିକର ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିଲା ।**

ଡି.ଡି. ବସୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଲିଖିତ ଭାରତୀୟ ସମ୍ବିଧାନ, **(ଷଷ୍ଠ ସଂସ୍କରଣ) ଖଣ୍ଡ H ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି ।**

2.3 ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟଗୁଡ଼ିକର ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିବାର ମୌଳିକ ନିୟମଗୁଡ଼ିକ ଅନ୍ୟ ଦସ୍ତାବିଜଗୁଡ଼ିକର ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିବା ଭଳି ସମାନ । ଏକମାତ୍ର ପାର୍ଥକ୍ୟ ହେଲା, ବିଚାରପତିମାନେ ଏହା ଅନୁମାନ କରିଥାନ୍ତି ଯେ, ସମ୍ପୃକ୍ତ ପକ୍ଷମାନେ ନିଜ ନିଜ ସ୍ୱାର୍ଥ ସାଧନ ପାଇଁ ରାୟରେ ବ୍ୟବହୃତ ଭାଷାକୁ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଭାବରେ ଅର୍ଥାତ୍ମକ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିବାର ପ୍ରବୃତ୍ତି ରଖନ୍ତି; ତେଣୁ, କୌଣସି ବିବାଦର ସୁଯୋଗ ନ ରହିବା ପାଇଁ ଶବ୍ଦଗୁଡ଼ିକୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସାବଧାନତାର ସହିତ ବାଛିବା ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ । ନୀତିଟି ହେଉଛି ଯେ, ଯଦି କୌଣସି ରାୟରେ ବ୍ୟବହୃତ ଭାଷା ସ୍ପଷ୍ଟ ଏବଂ ନିର୍ବିବାଦ ଥାଏ ଏବଂ ତାହାକୁ ଯୁକ୍ତିସଙ୍ଗତ ଭାବରେ କେବଳ ଗୋଟିଏ ଉପାୟରେ ମାତ୍ର ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଯାଇପାରେ, ତେବେ ତାହାକୁ ସେହି ଅର୍ଥରେ ହିଁ ବୁଝିବାକୁ ହେବ, ଏବଂ କୃତ୍ରିମ ବ୍ୟାଖ୍ୟାର କୌଣସି ଜଟିଳ ସିଦ୍ଧାନ୍ତକୁ ପରିହାର କରିବାକୁ ହେବ । ଏହା ବ୍ୟତୀତ, ଯଦି ନିର୍ଣ୍ଣୟ ବିଷୟରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ଥାଏ, ତେବେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ଣ୍ଣୟକୁ ବିଚାର କରିବାକୁ ପଡିବ, ଏବଂ ଏକ ଅସ୍ପଷ୍ଟ କିମ୍ବା ସାଧାରଣ ମନ୍ତବ୍ୟକୁ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଭାବରେ ବିବେଚନା କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ।

ଦେୱାନୀ ଅପିଲୀୟ ଅଧିକାରିତା : ଦେୱାନୀ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 1290-93/85 ।

W.P. ସଂଖ୍ୟା 695/82, 694/82, 207/81 ଏବଂ 206/81 ମାମଲାରେ ଜାମ୍ମୁ କାଶ୍ମୀର ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର 14.11.1984 ଏବଂ 19.8.1983 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ।

ସହିତ

ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 986-1080 /1985

ଡି. ପି. ଗୁପ୍ତା, ସଲିସିଟର ଜେନେରାଲ, ଭି. ଗୌରୀ ଶଙ୍କର, ବି. ବି. ଆହୁଜା, ସୋଲି ଜେ. ସୋରାବଜୀ, ଏମ୍. ଏଚ୍. ବେଗ୍, ଡି. ଡି. ଠାକୁର, ପି. ପରମେଶ୍ୱରନ, ରଣବୀର ଚନ୍ଦ୍ର, ଏସ୍. ବି. ରାଜପ୍ପା, ସୁଶ୍ରୀ ଏ. ସୁଭାଶିନୀ, ପି. ଏଚ୍. ପାରେଖ, ଫଜଲ, ସୁଶ୍ରୀ ମଧୁ ଖତ୍ରୀ, ଏଲ୍. କେ. ଗୁପ୍ତା, ଅରୁଣ ମଦନ, ଇ. ସି. ଅଗ୍ରୱାଲ, ସୁଶ୍ରୀ ପୂର୍ଣ୍ଣିମା ଭଟ୍ଟ, ଅତୁଲ ଶର୍ମା, ଏମ୍. ଏନ୍. ଭଟ୍ଟ, ମନୋଜ ଆରୋରା, ଅନନ୍ତ ପାଲି, ବିଜୟ ପଣ୍ଡିତ, ଆର୍. ଏଫ୍. ନାର ଉପସ୍ଥିତ ଦଳଗୁଡ଼ିକ ପାଇଁ ଜେ. ପି. ପାଠକ ଏବଂ ଏମ୍. ବୀରାପ୍ପା ।

ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟ ଶର୍ମା, ମୁଖ୍ୟ ନ୍ୟାୟାଧୀଶଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରକାଶ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହି ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକରେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ସମ୍ମୁଖରେ ସଫଳତାର ସହ ଏହି ଯୁକ୍ତି ଦେଇଥିଲେ ଯେ, ସମ୍ପତ୍ତି କର ଅଧିନିୟମ, 1957 ଜମ୍ମୁ ଓ କାଶ୍ମୀର ରାଜ୍ୟରେ ପ୍ରଯୋଜ୍ୟ ନୁହେଁ, କାରଣ ଆଇନର ଧାରା 1(2), ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହା ଆଇନକୁ ଜମ୍ମୁ ଓ କାଶ୍ମୀରକୁ ପ୍ରସାରିତ କରେ, ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସଂସଦର ଶକ୍ତି ସୀମା ବାହାରେ ଅଟେ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ସେମାନଙ୍କ ଏହି ତର୍କକୁ ସମର୍ଥନ କରିଛନ୍ତି ଯେ ଧାରା 370ରେ ଥିବା ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଜାମ୍ମୁ-କାଶ୍ମୀର ରାଜ୍ୟକୁ ଏହି ଅଧିନିୟମ ସମ୍ପ୍ରସାରଣ କରିବା ପାଇଁ ସଂସଦର କୌଣସି ବୈଧାନିକ କ୍ଷମତା ନାହିଁ ।

2. ଧାରା 370ର ବ୍ୟବସ୍ଥା (ଯେଉଁ ଅଂଶଗୁଡ଼ିକ ଏଠାରେ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ନୁହେଁ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ବାଦ ଦେବା) ନିମ୍ନଲିଖିତ ସର୍ତ୍ତରେ ରହିଛି:-

"ଜାମ୍ମୁ-କାଶ୍ମୀର ରାଜ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଅସ୍ଥାୟୀ ବ୍ୟବସ୍ଥା (1) ଏହି ସମ୍ବିଧାନରେ ଯାହା କିଛି ଥିବା ସତ୍ତ୍ୱେ, -

(b) ଉକ୍ତ ରାଜ୍ୟ ପାଇଁ ଆଇନ ପ୍ରଣୟନ କରିବା ପାଇଁ ସଂସଦର କ୍ଷମତା ନିମ୍ନରେ ସୀମିତ ରହିବ -

(i) କେନ୍ଦ୍ର ତାଲିକା ଏବଂ ସମବର୍ତ୍ତୀ ତାଲିକାର ସେହି ବିଷୟଗୁଡ଼ିକ, ଯେଉଁଗୁଡ଼ିକୁ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ସହ ପରାମର୍ଶ କରି ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ଏହା ଘୋଷଣା କରିଥାନ୍ତି ଯେ, ସେଗୁଡ଼ିକ ଭାରତ ଡୋମିନିଅନ୍ ସହ ରାଜ୍ୟର ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତିକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରୁଥିବା ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତି ପତ୍ରରେ ଉଲ୍ଲେଖିତ ସେହି

ବିଷୟଗୁଡ଼ିକ ସହ ସମ୍ବନ୍ଧିତ, ଯାହା ସମ୍ପର୍କରେ ଡୋମିନିଅନ୍ ବିଧାନମଣ୍ଡଳ ଉକ୍ତ ରାଜ୍ୟ ପାଇଁ ଆଇନ ପ୍ରଣୟନ କରିପାରିବ; ଏବଂ

(ii) ଉକ୍ତ ତାଲିକାରେ ଏପରି ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବିଷୟ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ସହମତି ସହିତ, ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ଆଦେଶ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କରିପାରିବେ ।

(d) ଏହି ସଂବିଧାନର ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଏପରି ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକ ଉକ୍ତ ରାଜ୍ୟ ସମ୍ପର୍କରେ, ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଯେପରି ବ୍ୟତିକ୍ରମ ଓ ପରିବର୍ତ୍ତନ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କରିବେ, ସେହି ଅଧୀନରେ ପ୍ରଯୋଜ୍ୟ ହେବ ।"

ଅନୁଚ୍ଛେଦ 370 (1) ଅନୁସାରେ ପ୍ରଣୀତ ରାଷ୍ଟ୍ରପତିଙ୍କ ଆଦେଶ, ଯାହାକୁ "ସଂବିଧାନ (ଜମ୍ମୁ ଓ କାଶ୍ମୀରରେ ପ୍ରୟୋଗ) ଆଦେଶ, 1954" ବୋଲି କୁହାଯାଏ, ଦ୍ୱାରା ଭାରତର ସଂବିଧାନର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକୁ ଜମ୍ମୁ ଓ କାଶ୍ମୀର ରାଜ୍ୟରେ ଅନେକ ବ୍ୟତିକ୍ରମ ଏବଂ ପରିବର୍ତ୍ତନ ସହିତ ପ୍ରୟୋଗ କରାଯାଇଥିଲା । ଅନୁଚ୍ଛେଦ 246 ର ଖଣ୍ଡ (1) ରେ ଥିବା "ଖଣ୍ଡ (2) ଓ (3) ରେ ଥିବା କୌଣସି କଥା ସତ୍ତ୍ୱେ ମଧ୍ୟ" ଶବ୍ଦଗୁଡିକ ଏବଂ ଖଣ୍ଡ (2), (3) ଓ (4) କୁ ବିଲୋପ କରାଯାଇଥିଲା । ସପ୍ତମ ଅନୁସୂଚୀର ତାଲିକା-1, ତାଲିକା-2 ଏବଂ ତାଲିକା-3 (ସମବର୍ତ୍ତୀ ତାଲିକା) ର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 248 ଏବଂ ପ୍ରବିଷ୍ଟି 97କୁ ମଧ୍ୟ ବାଦ ଦିଆଯାଇଥିଲା । ତେଣୁ ସଂସଦକୁ କେବଳ ତାଲିକା-1ର 1ରୁ 96 ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ବିଷୟ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆଇନ ପ୍ରଣୟନ କରିବାର କ୍ଷମତା ଦିଆଯାଇଥିଲା । ଅବଶିଷ୍ଟ କ୍ଷମତା ରାଜ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ବଜାୟ ରଖାଯାଇଥିଲା । 1954 ର ଆଦେଶରେ ସମୟ ସମୟରେ କିଛି ସଂଶୋଧନ କରାଯାଇଛି, କିନ୍ତୁ ସେଗୁଡ଼ିକ ବର୍ତ୍ତମାନର ପ୍ରସଙ୍ଗ ପାଇଁ ପ୍ରସଙ୍ଗିକ ନୁହେଁ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକର ଉଲ୍ଲେଖ କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ଅନୁସାରେ, ଏହି ଆଇନ କେବଳ ଏବଂ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଭାବେ ତାଲିକା-I ର ପ୍ରବିଷ୍ଟି 97 ସହ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ଅଟେ ଏବଂ ଉକ୍ତ ପ୍ରବେଶିକାର ଜମ୍ମୁ ଓ କାଶ୍ମୀର ରାଜ୍ୟରେ କୌଣସି ପ୍ରୟୋଗ ନଥିବାରୁ, ସେହି ରାଜ୍ୟରେ ଏହି ଆଇନର ପ୍ରୟୋଗ ଅକ୍ଷମ ଓ ଅବୈଧ ଅଟେ । ହାଇକୋର୍ଟ ଏହି ଯୁକ୍ତିକୁ ସମର୍ଥନ କରିଛନ୍ତି । ଯଦି ଉପରୋକ୍ତ ଆଧାରଟି ଠିକ୍, ତେବେ ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ ଏହି ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକ ବିଫଳ ହେବା ଉଚିତ । ତଥାପି, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଯୁକ୍ତି ହେଉଛି ଯେ, ଅଧିନିୟମଟି ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅଣ-କୃଷି ସମ୍ପତ୍ତି ଉପରେ ପ୍ରଯୋଜ୍ୟ, ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହା ତାଲିକା-I ର ପ୍ରବିଷ୍ଟି 86 ସହ ସମ୍ବନ୍ଧିତ, ପ୍ରବିଷ୍ଟି 97 ସହ ନୁହେଁ । ଜମ୍ମୁ

ଓ କାଶ୍ମୀରରେ ପ୍ରୟୋଗ କରାଯାଇଥିବା ଏହି ଆଇନରେ କୃଷି ଜମି/ସମ୍ପତ୍ତି ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ନଥିବା କଥା ନିର୍ବିବାଦ ଅଟେ ।

3. ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 246 (1) ଦ୍ୱାରା, ସପ୍ତମ ତାଲିକାର ତାଲିକା-I ରେ ଉଲ୍ଲେଖିତ ଯେକୌଣସି ବିଷୟ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆଇନ ପ୍ରଣୟନ କରିବାର ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଏବଂ ଏକଚ୍ଛତ୍ର କ୍ଷମତା ସଂସଦଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଛି । ସଂଘ ତାଲିକାର ପ୍ରବିଷ୍ଟି 86 ନିମ୍ନପ୍ରକାର ଉଲ୍ଲେଖିତ ହୋଇଛି :--

> "86. ବ୍ୟକ୍ତିବିଶେଷ ଏବଂ କମ୍ପାନୀମାନଙ୍କର କୃଷି ଜମି ବ୍ୟତୀତ ସମ୍ପତ୍ତିର ପୁଞ୍ଜୀମୂଲ୍ୟ ଉପରେ କର; ଏବଂ କମ୍ପାନୀମାନଙ୍କର ପୁଞ୍ଜୀ ଉପରେ କର।"

1957 ମସିହାରେ ଅଧିନିୟମଟି ଯେତେବେଳେ ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ଭାବେ ପ୍ରଣୀତ ହୋଇଥିଲା, ସେତେବେଳେ ଏହା କୃଷି ଜମି ଉପରେ ପ୍ରଯୋଜ୍ୟ ନଥିଲା । କେବଳ 1969 ମସିହାରେ ଏକ ସଂଶୋଧନ ଦ୍ୱାରା କୃଷି ଜମିକୁ ମଧ୍ୟ ଏହି ଅଧିନିୟମ ପରିସରଭୁକ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା ।

4. ଏହି ଆପିଲ୍‌ଗୁଡ଼ିକରେ ବିଚାରାର୍ଥ ଉତ୍ପନ୍ନ ହେଉଥିବା ମୁଖ୍ୟ ପ୍ରଶ୍ନ ହେଉଛି, କୃଷି ଜମିକୁ ବାଦ ଦେଇ ଏହି ଅଧିନିୟମ କେଉଁ ପ୍ରବିଷ୍ଟି ସହ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦାବି ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରବିଷ୍ଟି 86 ସହ, ନାକି ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ଦାବି ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରବିଷ୍ଟି 97 ସହ?

5. ଆକଳନକାରୀ-ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଉପସ୍ଥିତ ବିଦ୍ୱାନ ଅଧିବକ୍ତାଙ୍କ ମତାନୁସାରେ, ଏହି ପ୍ରଶ୍ନଟି ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟର ସାତ-ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ବିଶିଷ୍ଟ ବେଞ୍ଚଙ୍କ *ଭାରତ ସଂଘ* ବନାମ *ଏଚ୍. ଏସ୍. ଧିଲନ୍, [1972] 2 ଏସ୍. ସି. ଆର୍. 33* ମାମଲାର ରାୟ ଦ୍ୱାରା ପୂର୍ବରୁ ହିଁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ହୋଇସାରିଛି । ସେମାନଙ୍କ ମତରେ, ଏହି ନିର୍ଣ୍ଣୟ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ଦର୍ଶାଉଛି ଯେ ଏହି ଅଧିନିୟମ ପ୍ରବିଷ୍ଟି 97 ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ । ସେମାନଙ୍କର କହିବା ଅନୁଯାୟୀ, ଗୁଣଦୋଷର ଆଧାରରେ ମଧ୍ୟ ଏହି ଅଧିନିୟମଟି ତାଲିକା-I ର ପ୍ରବିଷ୍ଟି 97 ସହ ସମ୍ବନ୍ଧିତ, ପ୍ରବିଷ୍ଟି 86 ସହ ନୁହେଁ । ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ, ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଉପସ୍ଥିତ ବିଦ୍ୱାନ ଅଧିବକ୍ତାମାନେ କହିଛନ୍ତି ଯେ, ଧିଲ୍ଲନ ମାମଲାର ରାୟ ଏପରି କୌଣସି ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ପ୍ରତିପାଦନ କରେ ନାହିଁ । ସେମାନଙ୍କ ମତାନୁସାରେ, ଉକ୍ତ ଅଧିନିୟମଟି ପ୍ରବିଷ୍ଟି 86 ସହ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ବୋଲି ଧାରଣା ଦେଇଥିବା ସମ୍ବିଧାନ ଖଣ୍ଡପୀଠମାନଙ୍କର ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ରାୟଗୁଡ଼ିକ ଧିଲ୍ଲନ ମାମଲାର ରାୟ ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ପ୍ରଭାବିତ କିମ୍ବା ଦୁର୍ବଳ ହୋଇନାହିଁ । ସେମାନେ ଆହୁରି ଯୁକ୍ତି ଉପସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ ଯେ, କୌଣସି ରାୟକୁ ନିର୍ଭର ନ କରି ମଧ୍ୟ, ଉକ୍ତ

ଅଧିନିୟମଟି ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ତାଲିକା-I ର ପ୍ରବିଷ୍ଟି 86 ସହିତ ମାତ୍ର ଏବଂ ବିଶେଷଭାବେ ସମ୍ବନ୍ଧିତ। କୃଷି ଜମି ଉପରେ ଏହି ଅଧିନିୟମର ପ୍ରୟୋଗକୁ ବୈଧତା ପ୍ରଦାନ କରିବା ପାଇଁ ତାଲିକା-I ର ପ୍ରବିଷ୍ଟି 97 ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିବା ଆବଶ୍ୟକ । କିନ୍ତୁ ଜାମ୍ମୁ-କାଶ୍ମୀର ରାଜ୍ୟ ପାଇଁ ଲାଗୁ ହୋଇଥିବା ଏହି ଅଧିନିୟମ କୃଷି ଜମି/ସମ୍ପତ୍ତି ଉପରେ କୌଣସି ପ୍ରୟୋଗ ନାହିଁ, ତେଣୁ ପ୍ରବିଷ୍ଟି 97 ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ ଅପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ବୋଲି ସେମାନେ କହିଛନ୍ତି ।

6. 1957 ମସିହାର ସମ୍ପତ୍ତି କର ଅଧିନିୟମ ପ୍ରଣୟନ କରାଯାଇଥିଲା, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି, ହିନ୍ଦୁ ଅବିଭକ୍ତ ପରିବାର ଏବଂ କମ୍ପାନୀର ନିଷ୍ପତ୍ତି ସମ୍ପତ୍ତିର ପୁଞ୍ଜୀମୂଲ୍ୟ ଉପରେ କର ଆରୋପ କରାଯାଇଥିଲା । ଧାରା 3 ରେ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ମୂଲ୍ୟାୟନ ତାରିଖ ଅନୁସାରେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ସମ୍ପତ୍ତି ଉପରେ କର ଆରୋପ କରିବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା ରହିଛି । “ନିଷ୍ପତ୍ତି ସମ୍ପତ୍ତି” ଶବ୍ଦାବଳୀକୁ ଧାରା 2 (m) ରେ ଏପରି ପରିଭାଷିତ କରାଯାଇଛି ଯେ, ମୂଲ୍ୟାୟନ ତାରିଖରେ ଥିବା ସମସ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତିର, ଅଧିନିୟମର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁଯାୟୀ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରାଯାଇଥିବା ମୋଟ ମୂଲ୍ୟ, ଆକଳନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦେୟ ସମସ୍ତ ଋଣର ମୋଟ ମୂଲ୍ୟଠାରୁ ଯେତିକି ଅଧିକ ହୁଏ, ସେହି ଅଧିକ ରାଶିକୁ “ନିଷ୍ପତ୍ତି ସମ୍ପତ୍ତି” ବୋଲି କୁହାଯାଏ । ଧାରା 2 (e) ରେ ଘୋଷଣା କରାଯାଇଛି ଯେ, “ସମ୍ପତ୍ତି” ବୋଲି ସମସ୍ତ ପ୍ରକାରର ଚଳ କିମ୍ବା ଅଚଳ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ବୁଝାଯିବ; ତେବେ, ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବ୍ୟତିକ୍ରମ ସହିତ କୃଷି ଜମି ଏଥିରୁ ବାଦ ପଡ଼ିବ । 1969 ମସିହାର ଅର୍ଥ ଆଇନର ଧାରା 24 ଦ୍ୱାରା, କୃଷି ଜମିକୁ ଭବିଷ୍ୟତ ପାଇଁ “ସମ୍ପତ୍ତି” ର ପରିସର ମଧ୍ୟରେ ସମ୍ମିଳିତ କରାଯାଇଥିଲା । ସଂଶୋଧନ ଅଧିନିୟମ 14/1969 ର ପ୍ରବର୍ତ୍ତନ ପୂର୍ବରୁ, ଏହି ଆଇନ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦତ୍ତ ନିଷ୍ପତ୍ତିଗୁଡ଼ିକର ପରୀକ୍ଷଣ କରିବା ଶିକ୍ଷାପ୍ରଦ ହେବ ।

7. *ବନାରସୀ ଦାସ* ବନାମ *ସମ୍ପଦ ଟିକସ ଅଧିକାରୀ,* 56 ଆଇ. ଟି. ଆର୍. 224 ମାମଲାରେ ଉଠାଯାଇଥିବା ଯୁକ୍ତି ଥିଲା ଯେ, ସପ୍ତମ ତାଲିକାର ତାଲିକା–I ର ପ୍ରବିଷ୍ଟି 86 ଅନୁଯାୟୀ ସଂସଦ କେବଳ ବ୍ୟକ୍ତିବିଶେଷଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତି ଉପରେ କର ଧାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ସକ୍ଷମ, କିନ୍ତୁ ହିନ୍ଦୁ ଅବିଭକ୍ତ ପରିବାର (H.U.F.) ପରି ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କର ଗୋଷ୍ଠୀର ସମ୍ପତ୍ତି ଉପରେ ନୁହେଁ। ଏହା ମଧ୍ୟ ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ, ହିନ୍ଦୁ ଅବିଭକ୍ତ ପରିବାରର ସମ୍ପତ୍ତି ଉପରେ ଲାଗୁ ହୋଇଥିବା ସମ୍ପତ୍ତି କର କୁ ପ୍ରବିଷ୍ଟି 97 ର ସନ୍ଦର୍ଭରେ ମଧ୍ୟ ବୈଧ ବୋଲି ଧାରଣ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, କାରଣ ଉକ୍ତ ପ୍ରବିଷ୍ଟି 97 ତାଲିକା–I ର ପ୍ରବିଷ୍ଟି 1 ରୁ 96 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଉଲ୍ଲେଖିତ ବିଷୟବସ୍ତୁ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ ବିଷୟଗୁଡ଼ିକୁ ସୂଚିତ କରେ। ଯେହେତୁ ସମ୍ପତ୍ତି କର ସ୍ପଷ୍ଟଭାବେ ପ୍ରବିଷ୍ଟି 86 ଅଧୀନରେ ପଡ଼େ, ତେଣୁ ପ୍ରବିଷ୍ଟି 97 ର ଆଶ୍ରୟ ନିଆଯାଇପାରିବ

ନାହିଁ ବୋଲି ଯୁକ୍ତି ଉପସ୍ଥାପିତ କରାଯାଇଥିଲା । ପ୍ରବିଷ୍ଟି 97 ନିମ୍ନପ୍ରକାର ଅଛି : "ତାଲିକା-II କିମ୍ବା ତାଲିକା-III ରେ ଉଲ୍ଲେଖ ନଥିବା ଅନ୍ୟ ଯେକୌଣସି ବିଷୟ, ଏବଂ ସେହି ଦୁଇ ତାଲିକାର କୌଣସିଟିରେ ଉଲ୍ଲେଖ ନଥିବା ଯେକୌଣସି କର ସହିତ ।" ଏହି ଯୁକ୍ତିକୁ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟର ଏକ ସମ୍ବିଧାନ ନ୍ୟାୟପୀଠ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଧାରଣା ଦେଇଥିଲେ ଯେ, ପ୍ରବିଷ୍ଟି 86 ରେ ବ୍ୟବହୃତ "ବ୍ୟକ୍ତିବିଶେଷ" ଶବ୍ଦଟିର ପରିସର ମଧ୍ୟରେ ହିନ୍ଦୁ ଅବିଭକ୍ତ ପରିବାର ପରି ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କର ଗୋଷ୍ଠୀମାନେ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ହୁଅନ୍ତି, ଏବଂ ଉକ୍ତ ପ୍ରବେଶିକାରେ ବ୍ୟବହୃତ "ବ୍ୟକ୍ତିବିଶେଷ" ଶବ୍ଦକୁ ସଂକୁଚିତ ଅର୍ଥ ପ୍ରଦାନ କରିବା ପାଇଁ କୌଣସି ଆଧାର ନାହିଁ । ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ସୁପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ତର୍କ ବଚନକୁ ଦୋହରାଇଥିଲେ ଯେ ସମ୍ବିଧାନର ବିଧାନିକ ତାଲିକାରେ ଥିବା କୌଣସି ବିଷୟକୁ ସଂକୀର୍ଣ୍ଣ କିମ୍ବା ସୀମିତ ଅର୍ଥରେ ପଢ଼ାଯିବ ନାହିଁ ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସାଧାରଣ ଶବ୍ଦକୁ ସମସ୍ତ ଆନୁଷଙ୍ଗିକ କିମ୍ବା ସହାୟକ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ବିସ୍ତାର କରାଯିବା ଉଚିତ ଯାହା ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ଏବଂ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ଭାବରେ କୁହାଯାଇପାରିବ । ନ୍ୟାୟାଳୟ ସମ୍ମୁଖରେ ଉଭୟ ପକ୍ଷ ଏହି ଆଧାରରେ ଅଗ୍ରସର ହୋଇଥିଲେ ଯେ ଏହି ଅଧିନିୟମ କେବଳ ପ୍ରବିଷ୍ଟି 86 ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧିତ । ଏହା ମଧ୍ୟ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ନିର୍ଣ୍ଣୟର ଆଧାର ଥିଲା ।

8. *ସୁଧୀର ଚନ୍ଦ୍ର ନୋନ୍* ବନାମ *ୱେଲ୍ଥ ଟ୍ୟାକ୍ସ ଅଫିସର,* 69 ଆଇ. ଟି. ଆର୍. 897 ମାମଲାରେ, ସମ୍ପଦ ଟିକସ ଅଧିନିୟମ 7 (1) ର ସାମ୍ବିଧାନିକ ବୈଧତାକୁ ଆପତ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା । କରଦାତା-ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଯୁକ୍ତି ଉପସ୍ଥାପନ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ, ତାଲିକା-I ର ପ୍ରବିଷ୍ଟି 86 ବାସ୍ତବରେ ଜମି ଓ ଭବନ ଉପରେ ଧାର୍ଯ୍ୟ ଏକ କର ଅଟେ, ଏବଂ ଏପରି କର କେବଳ ତାଲିକା-II ର ପ୍ରବିଷ୍ଟି 49 ଅନୁସାରେ ରାଜ୍ୟ ବିଧାନମଣ୍ଡଳ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଧାର୍ଯ୍ୟ କରାଯାଇପାରିବ । (ତାଲିକା-IIର ପ୍ରବିଷ୍ଟି 49 ନିମ୍ନପ୍ରକାର ଅଟେ:) ।"49.ଜମି ଏବଂ କୋଠା ଉପରେ ଟିକସ ")। ଯୁକ୍ତିଟି ଥିଲା ଯେ, ଏଣ୍ଟ୍ରି 86ରେ ଉଲ୍ଲେଖିତ "ସମ୍ପତ୍ତିମାନଙ୍କର ପୁଞ୍ଜି ମୂଲ୍ୟ" ମଧ୍ୟରେ ଜମି ଏବଂ ଭବନମାନଙ୍କର ମୂଲ୍ୟ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ହୁଏ, ଏବଂ ତେଣୁ ସଂସଦଙ୍କର ଏପରି ସମ୍ପତ୍ତି ଉପରେ କର ଧାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ବିଧାନ ପ୍ରଣୟନ କରିବାର କ୍ଷମତା ନଥିଲା । ଏହି ଯୁକ୍ତିକୁ ଏକ ସାଂବିଧାନିକ ପୀଠ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରି ମତ ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲେ ଯେ, ସମ୍ପତ୍ତି କର କ୍ଷେତ୍ରରେ କର ଧାର୍ଯ୍ୟର ଆଧାର ହେଉଛି ସମସ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତିର (ଜମି ଓ ଭବନ ସମେତ) ମୋଟ ମୂଲ୍ୟାୟନରୁ କରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପରିଶୋଧନୀୟ ଋଣ ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଧାର୍ଯ୍ୟ ମାନଙ୍କର ମୂଲ୍ୟ ବିୟୋଗ କରିବା ପରେ ଯାହା ଅବଶିଷ୍ଟ ରହେ, ତାହା ଉପରେ କର ଧାର୍ଯ୍ୟ ହୁଏ;

ଅପରପକ୍ଷରେ, ଜମି ଓ ଭବନ ଉପରେ କର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଜମି କିମ୍ବା ଭବନ କିମ୍ବା ଉଭୟକୁ ଏକକ ଭାବେ ଗ୍ରହଣ କରି ସେମାନଙ୍କର ପୁଞ୍ଜି ମୂଲ୍ୟ କିମ୍ବା ବାର୍ଷିକ ମୂଲ୍ୟ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରାଯାଏ ଏବଂ ସେହି ମୂଲ୍ୟର ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଅଂଶ ଉପରେ କର ଆରୋପ କରାଯାଏ । ଏହା ପରିଲକ୍ଷିତ ହୋଇଥିଲା:"କେବଳ ଏହି କାରଣରୁ ଯେ, ତାଲିକା-I ର ପ୍ରବିଷ୍ଟି 86 ଏବଂ ତାଲିକା-II ର ପ୍ରବିଷ୍ଟି 49 ଅନୁସାରେ ପ୍ରଦତ୍ତ ଶକ୍ତିର ପ୍ରୟୋଗରେ ପ୍ରଣୀତ କର ଆଇନଗୁଡ଼ିକ ଅଧୀନରେ କରଯୋଗ୍ୟ ପରିମାଣ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବାବେଳେ ସମ୍ପତ୍ତିର ମୂଲ୍ୟାୟନକୁ ଆଧାର ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଏ, ସେହି କାରଣମାତ୍ରରେ ଏହା ଅନୁମାନ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ଗୋଟିଏ ବିଧାନିକ କ୍ଷମତା ଅନ୍ୟ ବିଧାନିକ କ୍ଷମତାର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅତିକ୍ରମଣ କରିଛି ।" ଶାହ, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି, କେରଳ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ (44 I.T.R. 277), ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ (56 I.T.R. 298) ଏବଂ କର୍ଣ୍ଣାଟକ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ (48 I.T.R. 472)-ଙ୍କ ନିଷ୍ପତ୍ତିଗୁଡ଼ିକୁ ଅନୁମୋଦନ ସହ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଥିଲେ, ଯେଉଁଥିରେ ଦର୍ଶାଯାଇଥିଲା ଯେ ତାଲିକା-II ର ପ୍ରବିଷ୍ଟି 49 ଅନୁଯାୟୀ ଜମି ଏବଂ ଭବନ ଉପରେ କର ଆରୋପ କରିବାର ଶକ୍ତି, ତାଲିକା-I ର ପ୍ରବିଷ୍ଟି 86 ଦ୍ୱାରା ସଂସଦକୁ ପ୍ରଦତ୍ତ କ୍ଷମତା ଉପରେ କୌଣସି ଅତିକ୍ରମଣ କରେ ନାହିଁ । ତଦନୁସାରେ, ମାନ୍ୟବର ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ମତ ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲେ ଯେ, ସମ୍ପତ୍ତି କର ଅଧିନିୟମ ସଂସଦର ବିଧାନିକ କ୍ଷମତାର କ୍ଷମତା ବାହାରେ ନୁହେଁ । ସମଗ୍ର ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଏହି ଆଧାରରେ ଆଗକୁ ବଢ଼ିଲା ଯେ ସମ୍ପଦ ଟିକସ ଅଧିନିୟମ ତାଲିକା 1 ର ପ୍ରବିଷ୍ଟି 86 କୁ ସୂଚିତ କରେ ।

୨. *ସହକାରୀ ଆୟୁକ୍ତ ସହରାଞ୍ଚଳ ଜମି ଟିକସ, ମାଡ୍ରାସ* ବନାମ *ବକିଂହାମ ଏବଂ କର୍ଣ୍ଣାଟକୀ କମ୍ପାନୀ, ଲିମିଟେଡ,* 75 ଆଇ.ଟି.ଆର. 603 ର ସହକାରୀ ଆୟୁକ୍ତ ମାମଲାରେ ଏହି ଯୁକ୍ତି ଉପସ୍ଥାପିତ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ, ବଜାର ମୂଲ୍ୟର ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଶତକଡ଼ା ହାରରେ ସହରାଞ୍ଚଳ ଜମି ଉପରେ କର ଧାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ମଦ୍ରାସ ସହରାଞ୍ଚଳ ଜମି କର ଆଇନ, 1966, ରାଜ୍ୟ ତାଲିକା (List II) ର ପ୍ରବିଷ୍ଟି 49 ର ସୀମା ବାହାରେ ଥିଲା ଏବଂ ସଂଘ ତାଲିକା (List I) ର ପ୍ରବିଷ୍ଟି 86 ଅଧୀନରେ ପଡୁଥିଲା; ତେଣୁ ଉକ୍ତ ଆଇନ ପ୍ରଣୟନ କରିବା ପାଇଁ ରାଜ୍ୟ ବିଧାନମଣ୍ଡଳ ସକ୍ଷମ ନଥିଲା । ଏହି ତର୍କକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହା ଦର୍ଶାଯାଇଥିଲା ଯେ, ତାଲିକା-I ର ପ୍ରବିଷ୍ଟି 86 ଅନୁସାରେ ପ୍ରଦତ୍ତ କ୍ଷମତାର ପ୍ରୟୋଗରେ ପ୍ରଣୀତ ଏକ ଆଇନ ଅଧୀନରେ, ସମ୍ପତ୍ତିମାନଙ୍କର ମୂଲ୍ୟ (କେତେକ ଅନୁମୋଦିତ କଟୋତି ଅଧୀନରେ) ଉପରେ କର ଆରୋପ କରିବାର ପରିକଳ୍ପନା କରାଯାଇଥାଏ; କିନ୍ତୁ ତାଲିକା-IIର ପ୍ରବିଷ୍ଟି 49 ଅନୁସାରେ କର ଆରୋପ କରିବାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ, ରାଜ୍ୟ ବିଧାନମଣ୍ଡଳ ଜମି ଓ ଭବନମାନଙ୍କର ବାର୍ଷିକ ମୂଲ୍ୟ କିମ୍ବା ପୁଞ୍ଜି ମୂଲ୍ୟକୁ କର ନିର୍ଦ୍ଧାରଣର ଆଧାର ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ

କରିପାରେ । ଏହା ମଧ୍ଧ ଧାରଣ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ, ତାଲିକା–II ର ପ୍ରବିଷ୍ଟି 49 ଅନୁଯାୟୀ କର ଦେୟତା ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବା ପାଇଁ ଜମି ଏବଂ ଭବନମାନଙ୍କର ବାର୍ଷିକ ମୂଲ୍ୟ କିମ୍ବା ପୁଞ୍ଜୀ ମୂଲ୍ୟ କୁ ଆଧାର ଭାବେ ଗ୍ରହଣ କରିବା, ତାଲିକା–I ର ପ୍ରବିଷ୍ଟି 86 ଅନୁଯାୟୀ ସଂସଦ ପାଇଁ ସଂରକ୍ଷିତ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅନଧିକାର ପ୍ରବିଷ୍ଟି ବୋଲି ଗଣ୍ୟ ହେବ ନାହିଁ । ଏହିପରି, ମାଡ୍ରାସ ଅଧିନିୟମର ବୈଧତାକୁ ବଜାୟ ରଖାଯାଇଥିଲା ।

10. ଏବେ ଧିଲ୍ଲନ୍ ମାମଲାକୁ ଆସିବା । ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ବିଜ୍ଞ ଓକିଲଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉପସ୍ଥାପିତ ମୁଖ୍ୟ ଯୁକ୍ତି ଏହି ରାୟର ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ଅନୁପାତିକ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବା ପାଇଁ ଏହାର ସୂକ୍ଷ୍ମ ଏବଂ ଗଭୀର ପରୀକ୍ଷଣର ଆବଶ୍ୟକତା ସୃଷ୍ଟି କରେ । ପୂର୍ବରୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିବା ପରି, 1969 ମସିହାର ଅର୍ଥ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 24 ଦ୍ୱାରା, ସମ୍ପତ୍ତି କର ଅଧିନିୟମରେ ପରିଭାଷିତ "ସମ୍ପତ୍ତି" ଶବ୍ଦର ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟରେ କୃଷି ଜମିକୁ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା । ପ୍ରବିଷ୍ଟି 86 ରେ ସ୍ୱଷ୍ଟ ଭାବରେ କୃଷି ଜମିକୁ ଏହାର ପରିସରରୁ ବାଦ ଦିଆଯାଇଥିବାରୁ, ସଂସଦଙ୍କର କୃଷି ଜମି ଉପରେ ସମ୍ପତ୍ତି କର ଧାର୍ଯ୍ୟ କରିବାର କ୍ଷମତା ନଥିଲା ବୋଲି ଦର୍ଶାଇ, ସଂଶୋଧନ ଅଧିନିୟମର ବୈଧତାକୁ ପଞ୍ଜାବ ଓ ହରିୟାଣା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ସମ୍ମୁଖରେ ଆପତ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ 4 ରୁ 1 ସଂଖ୍ୟାଗରିଷ୍ଠତା ଦ୍ୱାରା ଏହି ଦାଖଲକୁ ସମର୍ଥନ କରିଥିଲେ । ଭାରତ ସଂଘ ଏହି ଅଦାଲତରେ ଏକ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲା, ଯାହାର ଶୁଣାଣି ସାତ ଜଣ ବିଚାରପତିଙ୍କ ଏକ ବିଚାରପୀଠ କରିଥିଲେ । ତିନୋଟି ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା । ପ୍ରଥମ ରାୟଟି ଏସ୍. ଏମ୍. ସିକ୍ରୀ, ମୁଖ୍ୟ ନ୍ୟାୟାଧୀଶ, ନିଜ ପକ୍ଷରୁ ଏବଂ ଏସ୍. ସି. ରାୟ ଓ ଡି. ଜି. ପାଲେକର, ନ୍ୟାୟାଧୀଶମାନଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ, ଯେଉଁଥିରେ ସଂଶୋଧନକୁ ବୈଧ ବୋଲି ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଦିଆଯାଇଥିଲା । ଦ୍ୱିତୀୟଟି ଥିଲା ଜି. କେ. ମିତ୍ତର, ନ୍ୟାୟାଧୀଶଙ୍କ ପୃଥକ କିନ୍ତୁ ସହମତିସୂଚକ ରାୟ । ତୃତୀୟଟି (ଭିନ୍ନମତପୂର୍ଣ୍ଣ ରାୟ) ଜେ. ଏମ୍. ଶେଲଟ୍, ନ୍ୟାୟାଧୀଶଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିଜ ପକ୍ଷରୁ ଏବଂ ଏ. ଏନ୍. ରାୟ ଓ ଆଇ. ଡି. ଦୁଆ, ନ୍ୟାୟାଧୀଶମାନଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା। ପ୍ରତିବାଦୀମାନଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ବିଦ୍ୱାନ ଅଧିବକ୍ତା ଶ୍ରୀ ସୋଲି ସୋରାବଜୀଙ୍କ ଯୁକ୍ତିର ସାରାଂଶ ନିମ୍ନପ୍ରକାର :-ଶେଲଟ୍, ନ୍ୟାୟାଧୀଶ (ଅଳ୍ପମତ ମତାମତରେ), ବିବାଦୀୟ ଅଧିନିୟମଟି ପ୍ରବିଷ୍ଟି 86 ର ପରିସରଭୁକ୍ତ ବୋଲି ଧରାଯାଇପାରିବ କି ନାହିଁ, ସେହି ପ୍ରଶ୍ନ ଉପରେ ସ୍ୱଷ୍ଟ ଓ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଭାବରେ ବିଚାର କରିଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କର ସୁନିଶ୍ଚିତ ନିଷ୍କର୍ଷ ଥିଲା ଯେ ଏହା ପ୍ରବିଷ୍ଟି 86 ର ଅଧୀନରେ ଆସେ । ଯେହେତୁ କୃଷି ଜମିକୁ ସ୍ୱଷ୍ଟ ଶବ୍ଦରେ ପ୍ରବିଷ୍ଟି 86ରେ ପରିସରରୁ ବାଦ୍ ଦିଆଯାଇଛି, ତେଣୁ

ଏଥିରେ ଥିବା ସଂଶୋଧନକୁ ବଜାୟ ରଖିବା ପାଇଁ ପ୍ରବିଷ୍ଟି 97 ଉପରେ ନିର୍ଭର କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ କିମ୍ବା ଏହାର ଆଶ୍ରୟ ନିଆଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ବୋଲି ସେ ମତ ରଖିଥିଲେ । ତଦନୁସାରେ, ସେ ଏହି ନିଷ୍କର୍ଷରେ ଉପନୀତ ହେଲେ ଯେ, ସଂଶୋଧନ ଅଧିନିୟମଟି ସଂସଦର ବିଧାନିକ କ୍ଷମତା, କ୍ଷମତାର ବାହାରେ ଥିଲା । ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ, ମିତ୍ତର୍, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଦ୍ୱିଧାହୀନ ଭାବରେ ଘୋଷଣା କଲେ ଯେ ପ୍ରବିଷ୍ଟି 86 ମୂଳତଃ ପ୍ରଣୀତ ଅଧିନିୟମ କିମ୍ବା ଅଧିନିୟମ 24/1969 ଦ୍ୱାରା ସଂଶୋଧିତ ଅଧିନିୟମକୁ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରେ ନାହିଁ । ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ, ସିକ୍ରି, ପ୍ରଧାନ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଏକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭିନ୍ନ ଆଭିମୁଖ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ । ବିଜ୍ଞ ମୁଖ୍ୟ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ ମତାନୁସାରେ, ଆପତ୍ତିଜନକ ସଂଶୋଧନଟି ତାଲିକା । ର ପ୍ରବିଷ୍ଟି 86 କିମ୍ବା 97 ସହ ସମ୍ବନ୍ଧିତ କି ନୁହେଁ ବୋଲି ପରୀକ୍ଷା କରିବା ବାସ୍ତବରେ ଆବଶ୍ୟକ ନଥିଲା; ସଠିକ ପଦ୍ଧତି ଥିଲା ଯେ ଆପତ୍ତିଜନକ ଆଇନଟି ତାଲିକା II ର କୌଣସି ପ୍ରବିଷ୍ଟି ସହ ସମ୍ବନ୍ଧିତ କି ନୁହେଁ ତାହା ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବା; ଏବଂ ଯଦି ସେଥିପାଇଁ ନ ଥାଏ, ତେବେ ଆଗକୁ ଅଧିକ ତଦନ୍ତର ଆବଶ୍ୟକତା ନଥାଏ ଏବଂ ସଂସଦକୁ ଉକ୍ତ ଆଇନ ପ୍ରଣୟନ କରିବାରେ ସକ୍ଷମ ବୋଲି ଧରାଯିବ ।ଏହି ଯୁକ୍ତି ଆଧାରରେ, ଆପତ୍ତିଜନକ ଆଇନଟି ସଂସଦର କ୍ଷମତା ମଧ୍ୟରେ ଥିବ ବୋଲି ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରାଗଲା ।ଏହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ବିଜ୍ଞ ମୁଖ୍ୟ ବିଚାରପତିଙ୍କ ପାଇଁ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନରେ ଯିବା ଅନାବଶ୍ୟକ ଥିଲା ଯେ ବିବାଦିତ ସଂଶୋଧନ ତାଲିକା । ର ପ୍ରବିଷ୍ଟି 86 କିମ୍ବା 97 ସହିତ ସମ୍ପର୍କିତ କି ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ତଥାପି ସେ ଏହା କରିବାକୁ ଉପଯୁକ୍ତ ମନେ କରିଥିଲେ କାରଣ ଅନ୍ୟଥା ସଂଖ୍ୟାଲଘୁ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ଭି. ପଦ୍ମନାଭ ବନାମ ଉପ-ତହସିଲଦାର, ଚିତ୍ତୁର, ଏଆଇଆର 1963 (କେରଳ) 155; ଏମ.ବି. ଠକର ବନାମ ଏସ.ପି. ପାଣ୍ଡେ, ଏଆଇଆର 1964 (ବମ୍ବେ) 170 ଏବଂ ଆୟକର ଅଧିକାରୀ, ଆଲେପି, ବନାମ ଏମ.ସି. ପୁନୁଜ୍ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ, [1970] 1 SCR 678 ରେ 681G ରୁ 682A ରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ନୀତି ଉପରେ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ହୋଇଥାନ୍ତା । ଏହି ମତରେ, ବିଜ୍ଞ ମୁଖ୍ୟ ବିଚାରପତି ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗକୁ ସମାଧାନ କରିଥିଲେ *ଏବଂ କହିଥିଲେ* ଯେ ମୁଖ୍ୟ ଆଇନ ମଧ୍ୟ କେବଳ ତାଲିକା । ର ପ୍ରବିଷ୍ଟି 97 ସହିତ ସମ୍ପର୍କିତ। । ସୁପ୍ରିମକୋର୍ଟ ରିପୋର୍ଟରେ ପ୍ରକାଶିତ ରାୟର 73 G ରୁ ପୃଷ୍ଠା 74 E ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏକ ଲେଖା ଅଂଶ ଉପରେ ବିଶେଷ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦିଆଯାଇଛି । ମିତ୍ତର ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ ମତାମତ ଦ୍ୱାରା ସମର୍ଥିତ ଏହି ମତାମତ ଏହି ବିଷୟକୁ ସମାପ୍ତ କରେ ବୋଲି ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ସୋରାବଜୀ କହିଛନ୍ତି ।

11. ଶ୍ରୀ ସୋରାବଜୀ ଆହୁରି ଯୁକ୍ତି ଉପସ୍ଥାପନ କଲେ ଯେ, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ମିଶ୍ରଙ୍କ ରାୟରେ ଯାହା କିଛି କୁହାଯାଇଛି, ତାହାକୁ ବହୁମତର ମତ ବୋଲି ଗ୍ରହଣ କରାଯିବା ଉଚିତ । ଏହି ପ୍ରତିପାଦନର ସମର୍ଥନରେ, ଶ୍ରୀ ସୋରାବଜୀ ଗାର୍ଡିଆନ୍ସ ଅଫ୍ ପୁଅର୍ ବନାମ ଗାର୍ଡିଆନ୍ସ ଅଫ୍ ପୁଅର୍ସ, 1889 (24) *Q.B.D. 117, ପୃଷ୍ଠା* 120 *ଏବଂ ଓଭରସିଅର୍ସ ଅଫ୍* ମାଞ୍ଚେଷ୍ଟର୍ ବନାମ ଗାର୍ଡିଆନ୍ସ ଅଫ୍ ଅର୍ମସ୍କିର୍କ ୟୁନିଅନ୍, 1890 Q.B.D. *678, ପୃଷ୍ଠା 682* ମାମଲାରେ *ବ୍ୟକ୍ତ କରାଯାଇଥିବା ମତାମତ ଉପରେ* ନିର୍ଭର କରିଥିଲେ ।ଭାରତର ସମ୍ବିଧାନ ଉପରେ ତାଙ୍କ ଭାଷ୍ୟ (୬ଷ୍ଠ ସଂସ୍କରଣ, ଖଣ୍ଡ–..., ପୃଷ୍ଠା 14 ଓ 15) ରେ ଅନୁଚ୍ଛେଦ 141 ସମ୍ପର୍କରେ ଡି.ଡି. ବସୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବ୍ୟକ୍ତ କରାଯାଇଥିବା ମତକୁ, ଯେଉଁ ପରିସ୍ଥିତିରେ ବହୁମତର ବିଚାରପତିମାନେ ପୃଥକ୍ ପୃଥକ୍ ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତି, ସେପରି ସ୍ଥିତିରେ ରାୟର ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିବାର ସଠିକ୍ ପଦ୍ଧତି ବୋଲି ବର୍ଣ୍ଣନା କରି, ଶ୍ରୀ ସୋରାବଜୀ ଯୁକ୍ତି ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ଯେ, ଯେତେବେଳେ ବିଚାରପତିମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣେ କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଆଇନର ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଅନ୍ୟ ବିଚାରପତିମାନେ ସେହି ବ୍ୟାଖ୍ୟା ସହିତ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଅସହମତି ପ୍ରକାଶ କରନ୍ତି ନାହିଁ, ତେବେ ବହୁମତ ନିଷ୍ପତ୍ତି ସହିତ ସହମତ ଥିବା ସମସ୍ତ ବିଚାରପତି ସେହି ଆଇନଗତ ବ୍ୟାଖ୍ୟାକୁ ମଧ୍ୟ ସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ ବୋଲି ଧରି ନିଆଯିବ ।ସେ ଗାର୍ଡିଆନ୍ସ ଅଫ୍ ପୁଅର୍ ବନାମ ଗାର୍ଡିଆନ୍ସ ଅଫ୍ ପୁଅର୍ସ, 1889 (24) Q.B.D. *117 ମାମଲାରେ କରାଯାଇଥିବା* ନିମ୍ନଲିଖିତ *ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ନିର୍ଭର* କରିଥିଲେ ।

> "ଆମେ ଜାଣୁ ଯେ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ବିଚାରପତି ପ୍ରଥମେ ବିଷୟଟିକୁ ପୃଥକ୍ ଭାବରେ ବିଚାର କରନ୍ତି; ତାହାପରେ ସେମାନେ ପରସ୍ପରଙ୍କ ରାୟର ଖସଡ଼ା ଆଦାନ-ପ୍ରଦାନ କରି ସେଗୁଡ଼ିକୁ ପରସ୍ପର ଅବଲୋକନ କରି ସମ୍ମିଳିତ ଭାବରେ ବିଷୟଟିର ବିଚାର କରନ୍ତି, ଫଳରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବିଚାରପତି ଅନ୍ୟ ବିଚାରପତିମାନଙ୍କ ରାୟ ଦେଖିଥାନ୍ତି ।ଯଦି ସେମାନଙ୍କର ମତରେ ପାର୍ଥକ୍ୟ ଥାଏ, ତେବେ ସେମାନେ ରାୟ ପ୍ରକାଶ କରିବା ସମୟରେ ତାହାକୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ପ୍ରକାଶ କରନ୍ତି; ଏବଂ ସେପରି କରନ୍ତି ନାହିଁ ଯଦି, ତେବେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବିଚାରପତି ଅନ୍ୟ ବିଚାରପତିମାନଙ୍କ ରାୟ ସହିତ ସହମତ ଥିଲେ ବୋଲି ଧରି ନିଆଯିବ ।"

ମାଞ୍ଚେଷ୍ଟରର ଓଭରସିୟର୍ସ ବନାମ ଗାର୍ଡିଆନ୍ସ ଅଫ୍ ଓର୍ମସ୍କିର୍କ୍ ୟୁନିଅନ୍, 1890 (24) କ୍ୟୁବିଡି 678 ମାମଲାରେ ସୂଚିତ ହାଉସ ଅଫ୍ ଲର୍ଡସର ରାୟକୁ ବିଚାର କରିବା ପାଇଁ ଇଂଲଣ୍ଡରେ ଅନୁସରଣ

କରାଯାଇଥିବା ଅଭ୍ୟାସକୁ ନିମ୍ନଲିଖିତ ସର୍ତ୍ତରେ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ବିଜ୍ଞ ପରାମର୍ଶଦାତା ମଧ୍ୟ ସୁପାରିଶ କରିଥିଲେ:

> "ହାଉସ୍ ଅଫ୍ ଲର୍ଡ୍ସରେ, ଯଦି ଜଣେ ବିଦ୍ୱାନ୍ ଲର୍ଡ୍ କୌଣସି ବିଧିର ଅର୍ଥ ସମ୍ପର୍କରେ ବିସ୍ତୃତ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରନ୍ତି ଏବଂ ଉପସ୍ଥିତ ଅନ୍ୟ କେତେକ ବିଦ୍ୱାନ୍ ଲର୍ଡ୍ ସେହି ବ୍ୟାଖ୍ୟା ସହିତ ସହମତି ପ୍ରକାଶ କରନ୍ତି, ଏବଂ ସେଥିପ୍ରତି କେହି ମଧ୍ୟ ଅସହମତି ବ୍ୟକ୍ତ କରନ୍ତି ନାହିଁ, ତେବେ ସେମାନଙ୍କ ସମସ୍ତେ ସେହି ବ୍ୟାଖ୍ୟା ସହିତ ସହମତ ଥିଲେ ବୋଲି ଧରି ନିଆଯିବ।"

ଏହାକୁ ଅଧିକ ସ୍ୱଷ୍ଟ କରି ଶ୍ରୀ ସୋରାବଜୀ ଯୁକ୍ତି ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ଯେ, ଏହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଭିନ୍ନମତ ପ୍ରକାଶ କରିଥିବା ବିଚାରପତିମାନଙ୍କର ମତ ପ୍ରତି ମଧ୍ୟ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ, ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବହୁମତର ମତରେ ସେହି ମତ ସହିତ ସ୍ୱଷ୍ଟ ଭାବରେ ଅସହମତି ପ୍ରକାଶ କରାଯାଇ ନଥାଏ । ଏହି ପ୍ରସ୍ତାବର ଏକ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ଭାବରେ ସେ ରୁସ୍ତମ କାଭାସଜୀ କୁପର ବନାମ ଭାରତ ସଂଘ, [1970] 3 SCR 530 ମାମଲାର ନିଷ୍ପତ୍ତିର ଉଲ୍ଲେଖ କରିଥିଲେ । ସେଠାରେ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ରୟଙ୍କ ରାୟରେ କରାଯାଇଥିବା ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣଗୁଡ଼ିକୁ ଅଧିକାଂଶ ମତ ବୋଲି ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, କାରଣ ପୃଷ୍ଠା 561Gରେ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଶାହା ସ୍ୱଷ୍ଟ ଭାଷାରେ ନିଜର ସଂରକ୍ଷଣ ବ୍ୟକ୍ତ କରିଥିଲେ । ଅତଏବ, ଯୁକ୍ତିଟି ହେଉଛି ଯେ, ସିକ୍ରି, ମୁଖ୍ୟ ବିଚାରପତିଙ୍କ ରାୟରେ ମିତ୍ତର୍, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସମ୍ପଦ ଟିକସ ଅଧିନିୟମର ପ୍ରବିଷ୍ଟି 86 ର ଅପ୍ରଯୋଜ୍ୟତା ସମ୍ପର୍କରେ ବ୍ୟକ୍ତ କରାଯାଇଥିବା ମତ ପ୍ରତି କୌଣସି ଅସହମତି କିମ୍ବା ସଂରକ୍ଷଣ ପ୍ରକାଶ ପାଇନଥିବାରୁ, ସେହି ମତକୁ ବହୁମତ ଗଠନ କରୁଥିବା ଚାରିଜଣ ବିଚାରପତିଙ୍କର ସାମୂହିକ ମତ ବୋଲି ଗ୍ରହଣ କରାଯିବ । ରମେଶ ବିର୍ଚ୍ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ ବନାମ ଭାରତ ସଂଘ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ, [1989] Supp. 1 SCC 430 ମାମଲାର ରାୟର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 20 ଉପରେ ମଧ୍ୟ ନିର୍ଭର କରାଯାଇଥିଲା ।

12. ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ, ଡଃ ଗୌରୀ ଶଙ୍କର ଯୁକ୍ତି ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ଯେ, ମୂଳରୂପେ ପ୍ରଣୀତ ସମ୍ପଦ ଟିକସ ଅଧିନିୟମ କେଉଁ ପ୍ରବିଷ୍ଟି ଅଧୀନରେ ପଡ଼େ, ସେହି ପ୍ରଶ୍ନ ଉକ୍ତ ମାମଲାରେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ପାଇଁ ଆଦୌ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇନଥିଲା । ଧିଲୋନ ମାମଲାରେ ବିବାଦ କେବଳ ଅର୍ଥ ଅଧିନିୟମ, 1969 ର ଧାରା 24 ର ବୈଧତା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସୀମିତ ଥିଲା, ଯେଉଁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେହି ଧାରା ସମ୍ପଦ ଟିକସ ଅଧିନିୟମର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକରେ ସଂଶୋଧନ କରିଥିଲା । ତାଙ୍କ ମତାନୁସାରେ, ସିକ୍ରି, ମୁଖ୍ୟ ବିଚାରପତିଙ୍କ ରାୟରେ ମୂଳ ଆଇନଟି କେଉଁ ପ୍ରବିଷ୍ଟି ଅଧୀନରେ ପଡ଼ିବ, ସେହି ପ୍ରଶ୍ନର ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ନିଷ୍ପତ୍ତି କରାଯାଇନଥିଲା ।

ସିକ୍ରି, ମୁଖ୍ୟ ବିଚାରପତିଙ୍କ ରାୟରେ ଯେଉଁ ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରାଯାଇଛି, ସେଗୁଡ଼ିକ କେବଳ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ଭାବରେ କରାଯାଇଥିବା ଆନୁଷଙ୍ଗିକ ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣ , ଯାହା ନ୍ୟାୟାଧୀଶଙ୍କ ଚିନ୍ତାଧାରାର ଏକ ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ପ୍ରତିଫଳନ ମାତ୍ର । ସେଗୁଡ଼ିକର ପୂର୍ବନଜିର ଭାବରେ ବାଧ୍ୟକାରୀ ପ୍ରଭାବ ନାହିଁ । ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଅନୁଷଙ୍ଗିକ ମତାମତ ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯିବା ଉଚିତ । ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ସଲିସିଟର ଜେନେରାଲ, ଡ. ଗୌରୀ ଶଙ୍କରଙ୍କ ଆଭିମୁଖ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରିବା ସମୟରେ, ପୂର୍ବ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ନୀତି ସହିତ ମୁକାବିଲା କରିବା ପାଇଁ ଆଗକୁ ଅଗ୍ରସର ହୋଇଥିଲେ । ସେ ବସୁଙ୍କ ଭାଷ୍ୟ (ଖଣ୍ଡ–I, ପୃଷ୍ଠା 16 ଓ 17) ର ଉଲ୍ଲେଖ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଷ୍ଟିଫେନ୍‌ଙ୍କ (ମନ୍ତବ୍ୟ ଖଣ୍ଡ–I, ପୃଷ୍ଠା 11) ଉପରେ ନିର୍ଭର କରି ନିମ୍ନଲିଖିତ କଥା କହିଥିଲେ:-

> "କୌଣସି ନ୍ୟାୟିକ ନିଷ୍ପତ୍ତିର ସେହି ମୂଳଭୂତ ଆଇନଗତ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ, ଯାହା ଭବିଷ୍ୟତ ପାଇଁ ତାହାର ପ୍ରାମାଣିକ ଏବଂ ବାଧ୍ୟକାରୀ ଉପାଦାନ ଗଠନ କରେ, ତାହାକୁ ନିଷ୍ପତ୍ତିର ମୂଳ ଆଧାର ବୋଲି କୁହାଯାଏ । ଏହା ଆନୁଷଙ୍ଗିକ ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣ ଠାରୁ ଭିନ୍ନ । ଅର୍ଥାତ୍ ରାୟର ସେହି ଅଂଶ, ଯେଉଁଥିରେ ବିବାଦୀ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଭାବରେ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇନଥିବା କୌଣସି ଆଇନଗତ ପ୍ରସଙ୍ଗ ସମ୍ପର୍କରେ ବିଚାରପତିଙ୍କ ମତାମତ ବ୍ୟକ୍ତ କରାଯାଇଥାଏ ।"

ବିଦ୍ୱାନ ଅଧିବକ୍ତା ଆହୁରି ବହୁଚର୍ଚ୍ଚିତ ଏହି ପ୍ରତିପାଦନର ଉଲ୍ଲେଖ କରିଥିଲେ ଯେ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ରାୟକୁ ସେଥିରେ ପ୍ରମାଣିତ କିମ୍ବା ଧାରଣ କରାଯାଇଥିବା ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ତଥ୍ୟର ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ ପ୍ରଯୋଜ୍ୟ ବୋଲି ପଢ଼ିବା ଉଚିତ, ଏବଂ ସେଥିରେ ବ୍ୟବହୃତ ସାଧାରଣ ପ୍ରକୃତିର ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ ସେହି ମାମଲାର ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ତଥ୍ୟ ଏବଂ ତହିଁରେ ଉତ୍ଥାପିତ ପ୍ରଶ୍ନଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ସୀମିତ ବୋଲି ବୁଝିବା ଉଚିତ । *ବିଦ୍ୱାନ ସଲିସିଟର ଜେନେରାଲ ଓଡ଼ିଶା ରାଜ୍ୟ* ବନାମ *ସୁଧାଂଶୁ ଶେଖର ମିଶ୍ର ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ,* [1968] 2 ଏସ. ସି. ଆର. 154 *162ଇ-163ବି; ଅତିରିକ୍ତ ଜିଲ୍ଲା ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟ,* ଜବଲପୁର ବନାମ *ଶିବକାନ୍ତ ଶୁକ୍ଳା, [1976] 2* ଏସ. ସି. ସି. 521; ଶ୍ରୀନିବାସ *ଜେନେରାଲ ଟ୍ରେଡର୍ସ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ* ବନାମ *ଆନ୍ଧ୍ର ପ୍ରଦେଶ* ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ, [1983] 4 ଏସ. ସି. ସି. 353 *ଏବଂ ରାଜପୁତ ରୁଡା ମହା ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ* ବନାମ *ଗୁଜରାଟ ରାଜ୍ୟ,* [1980] 2 ଏସ. ସି. ଆର. *353 ମାମଲାଗୁଡ଼ିକରେ ପ୍ରଦତ୍ତ ନିଷ୍ପତ୍ତି ଉପରେ* ମଧ୍ୟ *ନିର୍ଭର କରିଥିଲେ ।*

13. ଶୁଣାଣି ସମୟରେ, ଅଧିବକ୍ତା ଉପରେ ଉଲ୍ଲେଖିତ ନଜିର ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ସିଦ୍ଧାନ୍ତଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ବିଦ୍ୱତ୍ତାପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ରୋଚକ ଯୁକ୍ତି ଉପସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ । ଏହା ସହିତ, ବିଦେଶୀ ରାୟଗୁଡ଼ିକୁ ପୃଥକ୍ କରିବା ପାଇଁ ଏହି ଆଧାରରେ ଚେଷ୍ଟା କରାଯାଇଥିଲା ଯେ, ଭାରତୀୟ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 141 ସ୍ପଷ୍ଟ ଏବଂ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ଭାଷାରେ ଏହା ବ୍ୟବସ୍ଥା କରେ ଯେ, ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଘୋଷିତ ଆଇନ ଭାରତର ସୀମାଭିତରେ ଥିବା ସମସ୍ତ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ପାଇଁ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ହେବ । ଏହା ମଧ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତାବିତ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ, ଭାରତୀୟ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 141 ର ଅର୍ଥରେ ବ୍ୟବହୃତ 'ନ୍ୟାୟାଳୟ' ଶବ୍ଦରେ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ନୁହେଁ ଏବଂ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିଜର ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ନିଷ୍ପତ୍ତିଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ବାଧ୍ୟ ନୁହେଁ । ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ *ପଞ୍ଜାବ ଭୂମି ବିକାଶ ନିଗମ ଲିମିଟେଡ୍* ବନାମ *ପୀଠାସୀନ ଅଧିକାରୀ, ଶ୍ରମ ଅଦାଲତ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଜଣେ,* [1990] 3 SCC *682* ମାମଲାର ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିଲା । ବିଦ୍ୱାନ ଅଧିବକ୍ତାମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉପସ୍ଥାପିତ ଧିଲ୍ଲୋନ ମାମଲାର ତିନୋଟିଯାକ ରାୟକୁ ମଧ୍ୟ ଆମେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ବିସ୍ତୃତ ଭାବରେ ପରୀକ୍ଷା କରିଛୁ ଏବଂ ଦୀର୍ଘ ଭାବରେ ବିଶ୍ଳେଷଣ କରିଛୁ । ଆମ ମତରେ, ବହୁମତର ରାୟରେ ମୂଳ ସମ୍ପତ୍ତି କର ଅଧିନିୟମ ଉପରେ ପ୍ରବିଷ୍ଟି 86 ର ପ୍ରୟୋଜ୍ୟତା ସମ୍ବନ୍ଧରେ କୌଣସି ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ମତ ଲିପିବଦ୍ଧ କରାଯାଇଛି ବୋଲି ବୁଝାଯାଇପାରେ ନାହିଁ । ସେହିପରିସ୍ଥିତିରେ, ରାୟର ବ୍ୟାଖ୍ୟା ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ନିୟମଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ଉପସ୍ଥାପିତ ବିସ୍ତୃତ ଯୁକ୍ତିଗୁଡ଼ିକର ବିଚାର କରିବାକୁ ଆମେ ଆବଶ୍ୟକ ମନେ କରୁନାହୁଁ । ଏବେ ଆମେ ଆମର କାରଣଗୁଡ଼ିକ ଉଲ୍ଲେଖ କରୁଛୁ ।

14. ପୂର୍ବରୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିବା ପରି, ଧିଲ୍ଲନ୍ ମାମଲାରେ ଆପତ୍ତି କେବଳ ଅର୍ଥ ଅଧିନିୟମ, 1969 ର ଧାରା 24 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସୀମିତ ଥିଲା, ଯେଉଁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଉକ୍ତ ଧାରା ସମ୍ପଦ ଟିକସ ଅଧିନିୟମ, 1957 ର ସମ୍ପୃକ୍ତ ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକରେ ସଂଶୋଧନ କରିଥିଲା । ପ୍ରାରମ୍ଭରେ କୃଷି ଜମିର ମୂଲ୍ୟ ସମ୍ପତ୍ତି ଟିକସରୁ ମୁକ୍ତ ଥିଲା । ଏହି ସଂଶୋଧନ ଦ୍ୱାରା ଏହି ଛାଡ଼ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରାଯାଇଥିଲା । ଏହାକୁ କରଦାତା H.S. ଧିଲ୍ଲୋନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କ୍ଷମତାତୀତ ବୋଲି ଆପତ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ତାଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ମତି ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲା । ଏହି ରାୟ ବିରୋଧରେ ଭାରତ ସଂଘ ଦ୍ୱାରା ଆବେଦନ କରାଯାଇଥିଲା । ଆପିଲ୍‌ର ସମର୍ଥନରେ ଉପସ୍ଥିତ ଶ୍ରୀ ସେଟାଲଭାଦ ଯୁକ୍ତି ଦେଇଥିଲେ ଯେ, ଉକ୍ତ ବିବାଦିତ ଆଇନଟି ରାଜ୍ୟ ତାଲିକା (ତାଲିକା II) ର କୌଣସି ପ୍ରବିଷ୍ଟି ସହିତ—(ପ୍ରବିଷ୍ଟି 49 ସମେତ)—ସମ୍ପର୍କିତ ଆଇନ ନୁହେଁ; ଏବଂ ଯଦି ଏହା ଏଭଳି ନୁହେଁ, ତେବେ ଏହା ନିଶ୍ଚିତଭାବେ

ସଂସଦର ବିଧାନ କ୍ଷମତା ମଧ୍ୟରେ ପଡ଼ିବ । ସେ ନ୍ୟାୟାଳୟକୁ ସ୍ମରଣ କରାଇଥିଲେ ଯେ, ସଂବିଧାନର ଏଣ୍ଟ୍ରି 86 କୁ ପ୍ରବିଷ୍ଟି 97 ସହିତ ପଢ଼ିଲେ କିମ୍ବା କେବଳ ପ୍ରବିଷ୍ଟି 97 କୁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଭାବରେ ଅନୁଚ୍ଛେଦ 248 ସହିତ ପଢ଼ିଲେ, ସଂସଦ ସେହି ବିଷୟରେ ବିଧାନ କରିବାକୁ କ୍ଷମତାସମ୍ପନ୍ନ ଅଟେ । "ଏହି ଯୁକ୍ତିଟି ବିଶେଷ ଭାବରେ ବିବାଦିତ ଆଇନ, ଅର୍ଥାତ୍ 1969 ମସିହାର ଅର୍ଥ ଅଧିନିୟମ, ସନ୍ଦର୍ଭରେ ଉପସ୍ଥାପିତ କରାଯାଇଥିଲା ।"ଶ୍ରୀ ସେଟାଲଭାଦ ଯୁକ୍ତି ଦେଇ କହିଥିଲେ ଯେ ଆମ ସଂବିଧାନ ଅନୁସାରେ ସଂସଦୀୟ ଆଇନର ବୈଧତା ପରୀକ୍ଷା କରିବାର ସଠିକ ପଦ୍ଧତି ହେଉଛି ପ୍ରଥମେ ଦେଖିବା ଯେ ସେହି ସଂସଦୀୟ ଆଇନ ତାଲିକା II ରେ ଉଲ୍ଲେଖିତ କୌଣସି ବିଷୟ କିମ୍ବା କର ସହ ସମ୍ବନ୍ଧିତ କି ନୁହେଁ; ଯଦି ସେହିପରି ନୁହେଁ, ତେବେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠିବ ନାହିଁ । ଏହି ପଦ୍ଧତିକୁ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରିପୋର୍ଟର ପୃଷ୍ଠା 45 ର ଶେଷ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଏବଂ ପୃଷ୍ଠା 46 ର ଦ୍ୱିତୀୟ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ସିକ୍ରି, ମୁଖ୍ୟ ବିଚାରପତିଙ୍କ ରାୟରେ ଧ୍ୟାନରେ ନିଆଯାଇଥିଲା । ସମଗ୍ର ରାୟଟିକୁ, ଶ୍ରୀ ସୋରାବଜୀ ଯାହା ଉପରେ ଭରସା କରିଛନ୍ତି ସେହି ଅନୁଚ୍ଛେଦ ସହିତ ପଢିଲେ, ଆମ ମତାନୁସାରେ ଏହା ଅନିବାର୍ଯ୍ୟ ନିଷ୍କର୍ଷକୁ ପହଞ୍ଚାଏ ଯେ ସିକ୍ରି, ମୁଖ୍ୟ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଶ୍ରୀ ସେଟାଲଭାଦଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରସ୍ତାବିତ ଧାରାକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ; ଏବଂ ସେହିପରିସ୍ଥିତିରେ, ସମ୍ପତ୍ତି କର ଆଇନକୁ କେଉଁ ବିଶେଷ ପ୍ରବିଷ୍ଟି ଆବର୍ତ୍ତ କରେ ବୋଲି ଶେଷ ମତ ପ୍ରକାଶ କରିବା ମୁଖ୍ୟ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ରହିଲା ନାହିଁ । ପୃଷ୍ଠା 46 ର ପରବର୍ତ୍ତୀ ଅନୁଚ୍ଛେଦରେ ସିକ୍ରି, ମୁଖ୍ୟ ବିଚାରପତି କହିଥିଲେ—

> "ଆମ ମତାନୁସାରେ, ଆକ୍ଷେପିତ ଆଇନର ବୈଧତା ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ପ୍ରଶ୍ନ ଏବଂ ପକ୍ଷଗୁଡିକର ଯୁକ୍ତିଗୁଡିକୁ ନିରାକରଣ କରିବାର ସର୍ବୋତ୍ତମ ପଦ୍ଧତି ହେଉଛି ଆମେ ନିଜକୁ ଦୁଇଟି ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିବା; ପ୍ରଥମେ, ଆକ୍ଷେପିତ ଆଇନଟି ତାଲିକା II ର ପ୍ରବିଷ୍ଟି 49 ସହ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ଏକ ବିଧାନ କି ନୁହେଁ?"ଏବଂ ଦ୍ୱିତୀୟତଃ, ଯଦି ଏହା ନୁହେଁ, ତେବେ ଏହା କ "ଣ ସଂସଦର ବୈଧାନିକ କ୍ଷମତା ବାହାରେ?

ବିଦ୍ୱାନ ମୁଖ୍ୟ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ସେଥିରେ ଅଟକି ରହିଲେ ନାହିଁ । ସେ ଆଗକୁ ଅଧିକ କହିଥିଲେ,

> "ଆମେ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନଗୁଡିକୁ ଏହି କ୍ରମରେ ଏବଂ ଏହି ରୂପରେ ରଖିଛୁ, କାରଣ ଆମର ଦୃଢ଼ ମତ ହେଉଛି—ଯାହାକୁ ଆଗକୁ କିଛି ବିସ୍ତାରରେ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଯିବ—ଯେ ଆମ ସଂବିଧାନର ଯୋଜନା ଏବଂ ସମ୍ପର୍କିତ ଅନୁଚ୍ଛେଦଗୁଡିକ, ଅର୍ଥାତ୍ ଅନୁଚ୍ଛେଦ 246, ଅନୁଚ୍ଛେଦ 248 ଏବଂ ତାଲିକା I ର ପ୍ରବିଷ୍ଟି 97, ସ୍ପଷ୍ଟ କରେ ଯେ କୌଣସି ବିଷୟ, ଟ୍ୟାକ୍ସ ସହିତ ମଧ୍ୟ, ଯାହା

ତାଲିକା II ରେ ରାଜ୍ୟ ବିଧାନମଣ୍ଡଳକୁ ବିଶେଷଭାବେ ଦିଆଯାଇନି କିମ୍ବା ତାଲିକା III ରେ ସଂଯୁକ୍ତଭାବେ ସଂସଦ ସହିତ ଦିଆଯାଇନି, ସେଗୁଡିକ ତାଲିକା I ମଧ୍ୟରେ ପଡେ, ଯାହାରେ ପ୍ରବିଷ୍ଟି 97 କୁ ଅନୁଚ୍ଛେଦ 248 ସହିତ ପଢିବା ପରେ ସେହି କ୍ଷେତ୍ର ଆସେ ।"

15. ନିଜର ଗଭୀର ବିଚାରପୂର୍ଣ୍ଣ ରାୟରେ, ମୁଖ୍ୟ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ସିକ୍ରି ସଂବିଧାନୀୟ ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ବିଶେଷକରି ଅନୁଚ୍ଛେଦ 246, 248, 250 ଓ 253 ସହିତ ସହ ଭାରତ ସରକାର ଆଇନ, 1935 ର ଧାରା 104 ର ସନ୍ଦର୍ଭରେ ବିଚାର କରିଥିଲେ । ସଂବିଧାନ ସଭାର ଆଲୋଚନା ଏବଂ ଅନ୍ୟ ସମ୍ପର୍କିତ ଦଲିଲପତ୍ର, ଯେଉଁଗୁଡ଼ିକ ସଂବିଧାନ ରଚନାର ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ଅନୁସୃତ ପ୍ରକ୍ରିୟା ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧିତ, ସେଗୁଡ଼ିକର ବିଚାର କରିବା ସମୟରେ ଡଃ ବି. ଆର. ଆମ୍ବେଦକରଙ୍କ ନିମ୍ନଲିଖିତ ବ୍ୟାଖ୍ୟାକୁ ବିଶେଷ ଭାବରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିଲା:-

"ତାଲିକା II କିମ୍ବା ତାଲିକା III ରେ ଯାହା କିଛି ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ନୁହେଁ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ତାଲିକା I ରେ ପଡ଼ୁଛି ବୋଲି ଧାରଣ କରାଯିବ ।"

ତଦ୍ଦୁପରି, ବିଭିନ୍ନ ବିଦେଶୀ ଦେଶର ସଂବିଧାନଗୁଡ଼ିକ ଏବଂ ଅନେକ ନ୍ୟାୟିକ ନିଷ୍ପତ୍ତି ଉପରେ ମଧ୍ୟ ଆଲୋଚନା କରାଯାଇଥିଲା, ଏବଂ ନିମ୍ନଲିଖିତ ଶବ୍ଦରେ (ରିପୋର୍ଟର ପୃଷ୍ଠା 72G ରେ) ନିଷ୍କର୍ଷ ଉପସ୍ଥାପିତ କରାଯାଇଥିଲା:-

"ଆମ ମତରେ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଠିକ୍ ଭାବରେ ଧାରଣା କରିଛନ୍ତି ଯେ, ଉକ୍ତ ବିବାଦିତ ଆଇନଟି ତାଲିକା II ର ପ୍ରବିଷ୍ଟି 49 ସହ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ଆଇନ ନୁହେଁ, କିମ୍ବା ତାଲିକା II ର ପ୍ରବିଷ୍ଟି 49 ରେ ଉଲ୍ଲେଖିତ କରକୁ ଆରୋପ କରେ ନାହିଁ। ଯଦି ଏହିପରି ହୁଏ, ତେବେ ଏହି ବିଧାନଟି ତାଲିକା I ର ପ୍ରବିଷ୍ଟି 86 କୁ ପ୍ରବିଷ୍ଟି 97 ସହ ପଢ଼ି କିମ୍ବା ଏକାକୀ ଭାବେ ପ୍ରବିଷ୍ଟି 97 ଅଧୀନରେ ବୈଧ ହୁଏ।"

ଉକ୍ତ ନିଷ୍କର୍ଷକୁ ଶେଷରେ ପହଞ୍ଚିବା ପରେ ମାତ୍ର, ବିବାଦିତ ଆଇନ (ଯାହାକୁ ଆମେ ଅର୍ଥ ଅଧିନିୟମ, 1969 ବୋଲି କହିବାକୁ ପସନ୍ଦ କରୁଛୁ) ତାଲିକା I ର ପ୍ରବିଷ୍ଟି 86 କୁ ଏଣ୍ଟ୍ରି 97 ସହିତ ପଢ଼ି କିମ୍ବା କେବଳ ପ୍ରବିଷ୍ଟି 97 ଅଧୀନରେ ପଡ଼େ କି ନାହିଁ—ଏହି ପ୍ରଶ୍ନକୁ ବିଚାର କରାଯାଇଥିଲା। ଏହି ବିଚାର କରିବା ସମୟରେ ଏହି ତଥ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ଧ୍ୟାନରେ ନିଆଯାଇଥିଲା ଯେ, ଏହି ପ୍ରଶ୍ନର ନିଷ୍ପତ୍ତି କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ନଥିଲା । ମିଷ୍ଟର ସୋରାବଜୀଙ୍କ ଯୁକ୍ତି ଠିକ୍ ଯେ, ରାୟର ଏହି ଅଂଶରେ (ପୃଷ୍ଠା 73G ଠାରୁ 74E ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ) ଥିବା ଟୀକାଟିପ୍ପଣୀଗୁଡ଼ିକ ଶେଲାଟ୍, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ ପ୍ରବିଷ୍ଟି 86 ସମ୍ପର୍କିତ ମତାମତକୁ ଧ୍ୟାନରେ

ରଖି କରାଯାଇଥିଲା । ଏହି ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରବିଷ୍ଟି 86 ସମ୍ବନ୍ଧରେ ବହୁମତରୁ ଭିନ୍ନ ମତ ପ୍ରତି ସମାଲୋଚନାତ୍ମକ ଥିଲା । କିନ୍ତୁ, ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଥିବା ପ୍ରତିବାଦୀମାନେ ଏହି କଥା ଉପଲବ୍ଧି କରିବାରେ ବିଫଳ ହେଉଛନ୍ତି ଯେ, କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଉକ୍ତି ଉପରେ କରାଯାଇଥିବା ସମାଲୋଚନାତ୍ମକ ଟିପ୍ପଣୀ, ସେପରି ସ୍ପଷ୍ଟ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ନଥିଲେ, ଅନିବାର୍ଯ୍ୟ ଭାବରେ ଏହି ଅନୁମାନକୁ ଜନ୍ମ ଦିଏ ନାହିଁ ଯେ, ତାହାର ବିପରୀତ ପ୍ରତିପାଦନ ସତ୍ୟ ଅଟେ ।

ଏହାର ଅର୍ଥ ଏପରି ମଧ୍ୟ ହୋଇପାରେ ଯେ, ଉକ୍ତ ପ୍ରତିପାଦନଟି ଅଧିକ ବିଚାରର ଆବଶ୍ୟକତା ରଖେ, କିମ୍ବା ସେହି ପ୍ରତିପାଦନର ସମର୍ଥନରେ ଦିଆଯାଇଥିବା କାରଣଗୁଡ଼ିକ ଭ୍ରାନ୍ତିପୂର୍ଣ୍ଣ କିମ୍ବା ଅପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ, ଅଥବା ବିଷୟଟି ଅଧିକ ବିସ୍ତୃତ ପରୀକ୍ଷଣର ଆବଶ୍ୟକତା ରଖେ; ଏବଂ ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଉକ୍ତ ପ୍ରତିପାଦନର ଅନୁମାନିତ ସଠିକତାକୁ ସ୍ୱୀକାର କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟଗୁଡ଼ିକର ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିବାର ମୌଳିକ ନିୟମଗୁଡ଼ିକ ଅନ୍ୟ ଦସ୍ତାବିଜଗୁଡ଼ିକର ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିବା ଭଳି ସମାନ । ଏକମାତ୍ର ପାର୍ଥକ୍ୟ ହେଉଛି ଯେ, ବିଚାରପତିମାନେ ଏହା ଧାରଣ କରନ୍ତି ଯେ, ପକ୍ଷଗତ ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ନିଜ-ନିଜ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପୂରଣ ପାଇଁ ରାୟର ଭାଷାକୁ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଭାବରେ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିବାକୁ ପ୍ରବଣ ଥାନ୍ତି; ଏହି କାରଣରୁ ଶବ୍ଦଗୁଡ଼ିକୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସାବଧାନତାର ସହିତ ଚୟନ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ହୁଏ, ଯାହାଦ୍ୱାରା କୌଣସି ବିବାଦ କିମ୍ବା ଅସ୍ପଷ୍ଟତା ପାଇଁ ସୁଯୋଗ ରହିନଥାଏ । ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ହେଉଛି ଯେ, ଯଦି କୌଣସି ରାୟର ଭାଷା ସ୍ପଷ୍ଟ ଓ ଅସନ୍ଦିଗ୍ଧ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ତାହାକୁ କେବଳ ଗୋଟିଏ ଯୁକ୍ତିସଙ୍ଗତ ଅର୍ଥରେ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଯାଇପାରେ, ତେବେ ସେହି ଅର୍ଥରେ ହିଁ ତାହାକୁ ବୁଝିବା ଉଚିତ; ଏବଂ କୃତ୍ରିମ ବ୍ୟାଖ୍ୟାର ଜଟିଳ ସିଦ୍ଧାନ୍ତଗୁଡିକୁ ଏଡ଼ାଇବା ଆବଶ୍ୟକ । ଆଉ ଆହୁରି, ଯଦି ରାୟ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ଥାଏ, ତେବେ ସମଗ୍ର ରାୟକୁ ଧ୍ୟାନରେ ନେଇ ବିଚାର କରିବା ଆବଶ୍ୟକ; ଏବଂ ଗୋଟିଏ ଅଲଗା ବାକ୍ୟ କିମ୍ବା ସାଧାରଣ ଟିପ୍ପଣୀକୁ ଏକ ନିଷ୍ପତ୍ତି ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ।ଏହି ଆଲୋକରେ ପରୀକ୍ଷା କଲେ, ବିଦ୍ୱାନ ମୁଖ୍ୟ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ ରାୟରୁ ପ୍ରକାଶ ପାଉଛି ଯେ, ତାଙ୍କ ମନରେ ଯେ ମୁଖ୍ୟ ପ୍ରଶ୍ନ ଘୂରିଥିଲା ସେହିଟି ହେଉଛି—ଯଦି କୃଷିଭୂମି ଉପରେ ସମ୍ପତ୍ତି ଟିକସ ଲାଗୁ କରିବା ତାଲିକା II ର କ୍ଷେତ୍ରଭିତ୍ତିରେ ନୁହେଁ, ଯଦି ଏହା ତାଲିକା III ର କୌଣସି ପ୍ରବିଷ୍ଟି ଦ୍ୱାରା ସମର୍ଥିତ ନୁହେଁ, ଏବଂ ଯଦି ଏହା ତାଲିକା I ର ପ୍ରବିଷ୍ଟି 86 ର ମଧ୍ୟରେ ମଧ୍ୟ ନ ପଡ଼େ, ତେବେ ଏହା ଆଦାୟ କରିବାକୁ କେଉଁ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ସମର୍ଥ?ସ୍ପଷ୍ଟତଃ, ଏପରି କୌଣସି ବିଷୟ କିମ୍ବା ଟିକସ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ, ଯାହା ସମ୍ବିଧାନ ଅନୁଯାୟୀ କୌଣସି ବିଧାନସଭା ଲାଗୁ କରିପାରିବ ନାହିଁ ।ତଦନୁସାରେ, ସେ ମତ ପ୍ରକାଶ

କରିଥିଲେ ଯେ, ଉକ୍ତ କରଟି ସଂବିଧାନର ଧାରା 248 ସହିତ ପଢ଼ିବା ପରେ ତାଲିକା I ର ପ୍ରବିଷ୍ଟି 97 ଦ୍ୱାରା ସମର୍ଥିତ ଅଟେ । ପ୍ରଧାନ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ—ଯେ ସମ୍ପଦ ଟିକସ ଅଧିନିୟମ (ବିବାଦିତ ଅର୍ଥ ଅଧିନିୟମ, 1969 କୁ ଧ୍ୟାନରେ ନ ନେଇ) ପ୍ରବିଷ୍ଟି 86 ମଧ୍ୟରେ ପଡ଼େ କି ନାହିଁ—ବିଚାରାଧୀନ ହୋଇନଥିଲା ଏବଂ ତାହା ଉପରେ କୌଣସି ନିଷ୍ପତ୍ତି ଦିଆଯାଇନଥିଲା, ବରଂ ଅନିର୍ଣ୍ଣୀତ ରଖାଯାଇଥିଲା; ଯଦିଓ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ମିତ୍ତର ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଏହା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ନିଜ ମତ ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲେ ।ନିମ୍ନରେ ଦର୍ଶାଯାଇଥିବା ପରି ଶ୍ରୀ ସୋରାବଜୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଭର କରାଯାଇଥିବା ଅଂଶର ଅନ୍ୟ ଅଂଶ ବିଷୟରେ ଏକ ସନ୍ଦର୍ଭ ସହାୟକ ହେବ ।

16. ସିକ୍ରି, ମୁଖ୍ୟ ନ୍ୟାୟାଧୀଶଙ୍କ ମତାନୁସାରେ, ଶେଲାଟ୍ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ ମତ ସହ ଅସଙ୍ଗତ ଥିବା ଦୁଇ କିମ୍ବା ତିନୋଟି ବିଶେଷତା ଉଲ୍ଲେଖ କରିବା ପରେ, ରାୟରେ ନିମ୍ନଲିଖିତଭାବେ କୁହାଯାଇଥିଲା:-

> " ତେଣୁ, ଆମକୁ ଲାଗୁଛି ଯେ ସମଗ୍ର ଆକ୍ଷେପିତ ଅଧିନିୟମ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ପ୍ରବିଷ୍ଟି 97 ତାଲିକା-1 ମଧ୍ୟରେ ପଡ଼େ ।"

ପୁନରୁକ୍ତି ହେବାର ଆଶଙ୍କା ସତ୍ତ୍ୱେ ମଧ୍ୟ, ଆମେ ପୁନର୍ବାର ସୂଚିତ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛୁ ଯେ, ବିବାଦିତ ଆଇନଟି ହେଉଛି 1969 ମସିହାର ସଂଶୋଧନ ଆଇନ। ସଂଶୋଧନ ଆଇନ ଏବଂ ମୂଳ ସମ୍ପତ୍ତି କର ଆଇନ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ପାର୍ଥକ୍ୟ ବିଦ୍ୱାନ ମୁଖ୍ୟ ନ୍ୟାୟାଧୀଶଙ୍କ ମନରେ ସଦା ବିଦ୍ୟମାନ ଥିଲା, ଯାହା ପରବର୍ତ୍ତୀ ବାକ୍ୟରୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ହୁଏ। ସେହି ବାକ୍ୟଟି ନିମ୍ନପ୍ରକାର:-

> "ଆମେ ଏହା ଉଲ୍ଲେଖ କରିପାରୁ ଯେ, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ କେବେ ମଧ୍ୟ ଏହା ନିଷ୍ପତ୍ତି କରିନାହାନ୍ତି ଯେ, ମୂଳ ସମ୍ପତ୍ତି କର ଆଇନ ତାଲିକା-I ର ଏଣ୍ଟ୍ରି 86 ଅଧୀନରେ ପଡ଼େ। କେବଳ ଏହା ଅନୁମାନ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ, ମୂଳ ସମ୍ପତ୍ତି କର ଆଇନ ପ୍ରବିଷ୍ଟି 86 ଅଧୀନରେ ପଡ଼େ, ଏବଂ ସେହି ଅନୁମାନର ଆଧାରରେ ଏହି ଏଣ୍ଟ୍ରିର ବିଶ୍ଳେଷଣ କରାଯାଇଥିଲା ଓ ଏହାକୁ ତାଲିକା-II ର ଏଣ୍ଟ୍ରି 49 ସହ ତୁଳନା କରାଯାଇଥିଲା ।"

ମିଷ୍ଟର ସୋରାବଜୀ ଉପରୋକ୍ତ ବାକ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ବିଶେଷ ଗୁରୁତ୍ୱ ଆରୋପ କରି ଯୁକ୍ତି ଦେଇଥିଲେ ଯେ, ଏଥିରୁ ଏହି ଅନୁମାନ କରାଯିବା ଉଚିତ ଯେ, ବହୁମତର ମତ ଥିଲା ଯେ ପ୍ରବିଷ୍ଟି 86 ପ୍ରଯୋଜ୍ୟ ନୁହେଁ । ଆମେ ତାଙ୍କ ସହ ସହମତ ନୁହେଁ । ତାଙ୍କ ରାୟରେ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଶେଲାଟ୍, ଏଣ୍ଟ୍ରି 86

ପ୍ରଯୋଜ୍ୟ ବୋଲି ମତକୁ ସମର୍ଥନ କରୁଥିବା ଅନେକ ନ୍ୟାୟିକ ନିଷ୍ପତ୍ତିର ଉଲ୍ଲେଖ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଉପରେ ଉଦ୍ଧୃତ ଶେଷ ବାକ୍ୟଟି କେବଳ ରାୟର ସେହି ଅଂଶ ଉପରେ ଏକ ମନ୍ତବ୍ୟ ମାତ୍ର ଥିଲା । ଏହା ବ୍ୟତୀତ, ଠିକ୍ ପରବର୍ତ୍ତୀ ବାକ୍ୟରେ ଆହୁରି ଏକ ସୂଚନା ଦିଆଯାଇଛି, ଯାହା ଆମ ମତରେ, ପୂର୍ବରୁ ପୃଷ୍ଠା 72G ରେ (ଉପରେ ଉଦ୍ଧୃତ) ପହଞ୍ଚାଯାଇଥିବା ଏବଂ ଲିପିବଦ୍ଧ କରାଯାଇଥିବା ନିଷ୍କର୍ଷକୁ ପୁନରୁଚ୍ଚାରଣ କରୁଛି; ଏବଂ ସେହି ବାକ୍ୟ ନିମ୍ନପ୍ରକାର:-

" ଯାହା ହେଉନା କାହିଁକି, ଆମେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ମତାମତ ଦେଉଛୁ ଯେ ଆକ୍ଷେପିତ ଆଇନ ପ୍ରଣୟନର କୌଣସି ଅଂଶ ପ୍ରବିଷ୍ଟି 86 ତାଲିକା 1 ମଧ୍ୟରେ ପଡ଼େ ନାହିଁ ।"(ଗୁରୁତ୍ୱ ଦିଆଯାଇଛି)

ପରବର୍ତ୍ତୀ ଅନୁଚ୍ଛେଦରେ, ସଂସଦ ତାହାର ପ୍ରବିଷ୍ଟି 86 ଅଧୀନସ୍ଥ କ୍ଷମତାକୁ ପ୍ରବିଷ୍ଟି 97 ଅଧୀନସ୍ଥ କ୍ଷମତା ସହ ସଂଯୁକ୍ତ ଭାବରେ ପ୍ରୟୋଗ କରିପାରିବ କି ନାହିଁ, ସେହି ପ୍ରଶ୍ନର ବିଚାର କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ତାହାର ଉତ୍ତର ସକାରାତ୍ମକ ଭାବରେ ଦିଆଯାଇଥିଲା । ସ୍ପଷ୍ଟତଃ, ପୃଷ୍ଠା 72G (ଉପରେ ଉଦ୍ଧୃତ)ରେ ଏହି ନିଷ୍କର୍ଷରେ ଉପନୀତ ହୋଇଥିଲେ ଯେ, ଉକ୍ତ ବିଧାନକୁ ବୈଧ ବୋଲି ଧରାଯିବ ।

17. ତେଣୁ, ଆମେ ସିକ୍ରି, ମୁଖ୍ୟ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ (ନିଜ ସହ ଅନ୍ୟ ଦୁଇଜଣ ବିଜ୍ଞ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ପ୍ରଦତ୍ତ) ରାୟକୁ ଏହିପରି ଅର୍ଥରେ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରୁଛୁ ଯେ—

(i) ଆମ ସଂବିଧାନ ଅନୁସାରେ ସଂସଦ ପ୍ରଣୀତ କୌଣସି ଆଇନର ବୈଧତା ପରୀକ୍ଷା କରିବାର ଉପଯୁକ୍ତ ପଦ୍ଧତି ହେଉଛି ପ୍ରଥମେ ଏହା ଦେଖିବା ଯେ, ସେହି ସଂସଦୀୟ ବିଧାନଟି ତାଲିକା-II ରେ ଉଲ୍ଲେଖିତ କୌଣସି ବିଷୟ କିମ୍ବା କର ସମ୍ବନ୍ଧରେ ପ୍ରଣୀତ କି ନୁହେଁ। ଯଦି ତାହା ସେପରି ନୁହେଁ, ତେବେ ଆଉ କୌଣସି ପ୍ରଶ୍ନ ଉତ୍ପନ୍ନ ହେବ ନାହିଁ ।

(ii) ଆକ୍ଷେପିତ ଅଧିନିୟମଟି ତାଲିକା-II ର ପ୍ରବିଷ୍ଟି 49 ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଅଧିନିୟମ ନୁହେଁ; କିମ୍ବା ସେହି ତାଲିକାର ଅନ୍ୟ କୌଣସି ପ୍ରବିଷ୍ଟି ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଅଧିନିୟମ ମଧ୍ୟ ନୁହେଁ ।

(iii) ଫଳସ୍ୱରୂପ, ଉକ୍ତ ବିଧାନ, ଅର୍ଥାତ୍ 1969 ମସିହାର ସଂଶୋଧନ ଆଇନ, ତାଲିକା-I ର ପ୍ରବିଷ୍ଟି 86 କୁ ତାଲିକା-I ର ପ୍ରବିଷ୍ଟି 97 ସହିତ ପଢ଼ିଲେ କିମ୍ବା ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଭାବରେ ତାଲିକା-I ର ପ୍ରବିଷ୍ଟି 97 ଅଧୀନରେ ବୈଧ ଥିଲା।

(iv) ବିବାଦିତ ଆଇନଟି ତାଲିକା-I ର ପ୍ରବିଷ୍ଟି 86 କୁ ତାଲିକା-I ର ପ୍ରବିଷ୍ଟି 97 ସହିତ ପଢ଼ିଲେ ସେହି ଅଧୀନରେ ପଡ଼େ କିମ୍ବା କେବଳ ତାଲିକା-I ର ପ୍ରବିଷ୍ଟି 97 ଅଧୀନରେ ପଡ଼େ କି ନାହିଁ, ସେହି ପ୍ରଶ୍ନର ନିଷ୍ପତ୍ତି କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ନଥିଲା ।

(v) ପ୍ରବିଷ୍ଟି 86 ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ବୋଲି ଧାରଣା କରିଥିବା ସଂଖ୍ୟାଲଘୁ ରାୟର ଯୁକ୍ତିରେ ଅନେକ ତ୍ରୁଟି ଥିଲା, ଏବଂ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ପୂର୍ବରୁ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ସମାଧାନ ହୋଇସାରିଛି ବୋଲି ସେଥିରେ କରାଯାଇଥିବା ଧାରଣା ମଧ୍ୟ ସଠିକ୍ ନଥିଲା ।

(vi) ଯାହାହେଉ ନା କାହିଁକି, ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବିବାଦୀୟ ବିଧାନ, ଅର୍ଥାତ୍ 1969ର ସଂଶୋଧନ ଅଧିନିୟମ, ସମ୍ବନ୍ଧିତ, ତାହା ତାଲିକା-Iର ଏଣ୍ଟ୍ରି 86ରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ହେଉନଥିଲା ।

(vii) ସମ୍ବିଧାନରେ ଏମିତି କୌଣସି ବ୍ୟବସ୍ଥା ନାହିଁ, ଯାହା ସଂସଦକୁ ତାଲିକା–I ର ପ୍ରବିଷ୍ଟି 86 ଅନୁଯାୟୀ ତାହାର କ୍ଷମତାକୁ ତାଲିକା–Iର ପ୍ରବିଷ୍ଟି 97 ସହ ଯୋଗ କରିବାରୁ ବାରଣ କରେ ।

18. ଅତଏବ, ଆମେ ଏହି ମତ ପ୍ରକାଶ କରୁଛୁ ଯେ ସମ୍ପତ୍ତି କର ଅଧିନିୟମ 1957 ସଂବିଧାନର ପ୍ରବିଷ୍ଟି 86 ଅନ୍ତର୍ଗତ ପଡ଼େ କି ନାହିଁ ବୋଲି ଯେ ପ୍ରଶ୍ନ ଥିଲା, ତାହା ମୁଖ୍ୟ ବିଚାରପତି ସିକ୍ରି, ପ୍ରଧାନ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ ରାୟରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହୋଇନଥିଲା ଏବଂ ଏହାକୁ ଭବିଷ୍ୟତରେ ଉଚିତ ସମୟରେ ଉଠିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଖୋଲା ରଖାଯାଇଥିଲା । ଏହି କାର୍ଯ୍ୟ ସମୟରେ ଶେଲାଟ୍, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ ମତାମତ ସମ୍ପର୍କରେ କେତେକ ସମାଲୋଚନାତ୍ମକ ମତ ପ୍ରକାଶ କରାଯାଇଥିଲା; କିନ୍ତୁ କେବଳ ଏହି କାରଣରୁ ଧିଲ୍ଲନ୍ ମାମଲାର ରାୟକୁ ଏହି ବେଞ୍ଚ ମୂଳ ପ୍ରଶ୍ନକୁ ଗୁଣତତ୍ତ୍ୱ ଆଧାରରେ ବିଚାର କରିବାରୁ ବାରଣ କରୁଥିବା ବାଧ୍ୟକାରୀ ନଜିର ଭାବେ ଧରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ।

19. ଅତଏବ, ପରିସ୍ଥିତି ଏହାହିଁ ଯେ ସମ୍ପତ୍ତି କର ଅଧିନିୟମ, 1957 (ସଂଶୋଧନ ଅଧିନିୟମ 1969 ବିନା, ଯାହାକୁ ଆବେଦନକାରୀ ପକ୍ଷରୁ ଜମ୍ମୁ ଓ କାଶ୍ମୀର ରାଜ୍ୟରେ ଲାଗୁ ହେବା ଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ ବୋଲି ସ୍ୱୀକାର କରାଯାଇଛି) ଜମ୍ମୁ ଓ କାଶ୍ମୀର ରାଜ୍ୟରେ ପ୍ରସାରିତ ହୁଏ କି ନାହିଁ, ତାହା ପୂର୍ବୋକ୍ତ ଭାବରେ ଉଲ୍ଲେଖ ହୋଇଥିବା ପରି, ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ ଯେ ଏହି ଅଧିନିୟମ ଉପରୋକ୍ତ 3 ନମ୍ବର ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଉଦ୍ଧୃତ ତାଲିକା–I ର ପ୍ରବିଷ୍ଟି 86 ଅଧୀନରେ ପଡ଼େ କି ନାହିଁ ।" ଜମ୍ମୁ ଓ କାଶ୍ମୀର ମାମଲାରେ, ଅବଶିଷ୍ଟ ବିଧାନ କ୍ଷମତା ରାଜ୍ୟ ପାଖରେ ରହିଛି, ଏବଂ ପକ୍ଷଗତ ଭାବେ ଯେ ମାମଲାଗୁଡ଼ିକୁ ଭରସା କରାଯାଇଛି, ସେଗୁଡ଼ିକ ଏହି ପରିସ୍ଥିତିରେ ସହାୟକ ନୁହେଁ ।

20. ଶ୍ରୀ ସୋରାବଜୀଙ୍କ ଯୁକ୍ତି ହେଉଛି ଯେ, ପ୍ରବିଷ୍ଟି 86 ରେ ବ୍ୟବହୃତ 'ସମ୍ପତ୍ତିର ପୁଞ୍ଜିଗତ ମୂଲ୍ୟ' ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିଟି, ସମ୍ପତ୍ତି କର ଅଧିନିୟମରେ ଦିଆଯାଇଥିବା 'ନିଷ୍ପତ୍ତି ସମ୍ପତ୍ତି' ସହ ସମାନ ଅର୍ଥ ବୋଝାଏ ନାହିଁ । ସମ୍ପତ୍ତିର ପୁଞ୍ଜିଗତ ମୂଲ୍ୟ ଗଣନା କରିବା ସମୟରେ, କେବଳ ସେହି ଭାର/ଅଧିଭାର ଯାହା ସିଧାସଳଖ ସମ୍ପତ୍ତି ଉପରେ ଲାଗୁ ଅଛି, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ମାତ୍ର ସମ୍ପତ୍ତିର ବଜାର ମୂଲ୍ୟରୁ ବିୟୋଗ କରାଯାଇପାରିବ; କିନ୍ତୁ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ମାଲିକଙ୍କ ସାଧାରଣ ଦାୟିତ୍ୱକୁ ବିୟୋଗ କରାଯିବ ନାହିଁ, ଯାହା ସମ୍ପତ୍ତି କର ନିର୍ଣ୍ଣୟ ପାଇଁ ଧ୍ୟାନରେ ନିଆଯାଏ ।" H.J. କାନିଆ, ଜେ. (ତାଙ୍କ ସେତେବେଳର ଦାୟିତ୍ୱରେ) ସାର୍ ବିରାମଜୀ ବନାମ ବମ୍ବେ ପ୍ରଦେଶ, ଏ. ଆଇ. ଆର୍. 1940 (ବମ୍ବେ) , AIR 1940 (ବମ୍ବେ) 65 at 75 ମାମଲାରେ କରାଯାଇଥିବା ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣଗୁଡ଼ିକୁ ଗ୍ରହଣ କରି, ଏହା ଦାବି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ, ପ୍ରବିଷ୍ଟି 86 ଅନୁଯାୟୀ "କରଟି *ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ପୁଞ୍ଜିର ପୃଥକ୍* ପୃଥକ୍ ଅଂଶ ଉପରେ ନୁହେଁ, ବରଂ ସମଗ୍ର ପୁଞ୍ଜି ସମ୍ପତ୍ତି ଉପରେ ଧାର୍ଯ୍ୟ ହେବା ଉଚିତ ।" ସାର୍ ବାଇରାମଜୀଙ୍କ କ୍ଷେତ୍ରରେ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ପ୍ରବେଶଟି ଭାରତ ସରକାର ଅଧିନିୟମ, 1935 ର ତାଲିକା I ରେ ପ୍ରବିଷ୍ଟି 55 ଥିଲା, ଯାହା ବର୍ତ୍ତମାନର ପ୍ରବିଷ୍ଟି 86 ସହିତ ସମାନ । ବିଦ୍ୱାନ ଅଧିବକ୍ତା ଉଲ୍ଲେଖ କରିଥିଲେ ଯେ ବୋମ୍ବେ ରାୟଟିକୁ ରଲ୍ଲା ରାମ ବନାମ ପୂର୍ବ ପଞ୍ଜାବ ପ୍ରଦେଶ, ଏ. ଆଇ. ଆର୍. 1949 ଏଫ୍. ସି. 81 ମାମଲାରେ ଫେଡେରାଲ କୋର୍ଟ ଦ୍ୱାରା ଅନୁମୋଦନ କରାଯାଇଥିଲା । ମ୍ୟୁନିସିପାଲ କର୍ପୋରେସନ୍ ବନାମ ଗୋର୍ଦ୍ଧଣ୍ଡାସ୍, ଏ. ଆଇ. ଆର୍. 1954 ବମ୍ବେ 188, ପୃଷ୍ଠା 194 ରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ରାୟକୁ ମଧ୍ୟ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିଲା । ସମ୍ପତ୍ତି କର ଅଧିନିୟମ ପ୍ରବିଷ୍ଟି 86 ର ଅନ୍ତର୍ଗତ ବୋଲି ନିଜର ମତକୁ ସମର୍ଥନ କରିବା ପାଇଁ ଡଃ ଗୌରୀ ଶଙ୍କର ଆମକୁ ସେହି ପୃଷ୍ଠଭୂମି ବିଷୟରେ *ଅବଗତ* କରାଇଥିଲେ, ଯେଉଁ ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ ସମ୍ପତ୍ତି କର ଆଇନ ପ୍ରଣୟନ କରାଯାଇଥିଲା । ସେ ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଅନ୍ୟ ଦେଶଗୁଡ଼ିକର ବିଧାନିକ ପ୍ରଥା ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ତଥ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଉପସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ, ଯାହା ଓ. ଇ. ସି. ଡି. କମିଟି ଦ୍ୱାରା ଆର୍ଥିକ ବ୍ୟାପାର ଉପରେ ରିପୋର୍ଟରେ ଏବଂ Nicholas Kaldorଙ୍କ ରଚିତ Indian Tax Reforms ପୁସ୍ତକରେ ଆଲୋଚିତ ହୋଇଛି । ସମ୍ପତ୍ତି କର ଅଧିନିୟମ ଅନୁସାରେ ଦାୟବୋଧ ଏବଂ ଋଣ ବାବଦରେ ଅନୁମୋଦିତ ଛାଡ ସମ୍ପର୍କରେ ଆଲୋଚନା କରି, ବିଜ୍ଞ ଅଧିବକ୍ତା କହିଥିଲେ ଯେ, ପୁଞ୍ଜି ଉପରେ ଏହି ପ୍ରକାରର କର ଆର୍ଯ୍ୟ କରିବାର ଏହି ପଦ୍ଧତି ଆନ୍ତର୍ଜାତୀୟ ସ୍ତରରେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିବା ପଦ୍ଧତି ଅଟେ । ଓଇସିଡି କମିଟିର ରିପୋର୍ଟର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 1.39 ରେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ:-

"ଯେପରି ସିଦ୍ଧାନ୍ତତଃ ମୂଲ୍ୟ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରାଯାଇପାରୁଥିବା ସମସ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ କର ଆଧାରରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରାଯିବା ଉଚିତ, ସେହିପରି ସିଦ୍ଧାନ୍ତତଃ କରଦାତାଙ୍କ ନିଟ୍ ସମ୍ପତ୍ତି ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବା ପାଇଁ ତାଙ୍କର ସମ୍ପତ୍ତିରୁ ସମସ୍ତ ଋଣକୁ ବିୟୋଗ କରାଯିବା ଉଚିତ।"

ରିପୋର୍ଟର ପରବର୍ତ୍ତୀ ଅନୁଚ୍ଛେଦରେ, ସମ୍ପତ୍ତି ଅଧିଗ୍ରହଣ ସହିତ ଜଡିତ ନଥିବା ଋଣକୁ ଅନୁମତି ଦେବାର ନିରପେକ୍ଷତା ବିଷୟରେ ମଧ୍ୟ ଆଲୋଚନା କରାଯାଇଛି । ବିଜ୍ଞ ଅଧିବକ୍ତା ତାଙ୍କ ଯୁକ୍ତିର ସାରାଂଶ ଉପସ୍ଥାପନ କରି କହିଥିଲେ ଯେ, ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଦେଶରେ ଅନୁସରଣ କରାଯାଉଥିବା ପ୍ରଥାର ସାରତତ୍ତ୍ୱ ଏବଂ ସମପ୍ରାନ୍ତିକ ତ୍ୟାଗ ସିଦ୍ଧାନ୍ତର ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ଅର୍ଥନୈତିକ ଧାରଣା, ଯାହାକୁ 'କର ପ୍ରଦାନ କରିବାର କ୍ଷମତା' ବୋଲି କୁହାଯାଏ, ତାହା ହେଉଛି—କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସମସ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତିର ମୋଟ ପୁଞ୍ଜି ମୂଲ୍ୟରୁ ତାଙ୍କର ଦାୟ ଏବଂ ଋଣ ବିୟୋଗ କରାନଯାଇଲେ, ତାଙ୍କର ପ୍ରକୃତ ସମ୍ପତ୍ତିର ସଠିକ୍ ପରିମାପ ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ; ଏବଂ ଏହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ହିଁ ପ୍ରବିଷ୍ଟି ୫6 ଏବଂ ସମ୍ପତ୍ତି କର ଅଧିନିୟମର ମୂଳ ଆଧାର ଅଟେ ।

21. ଅତଏବ, 'ପୁଞ୍ଜିମୂଲ୍ୟ' ଏବଂ 'ସମ୍ପତ୍ତି' ପଦବନ୍ଧଗୁଡ଼ିକୁ ଆଧାର କରି, ସମ୍ପତ୍ତି କର ଅଧିନିୟମ ଅନ୍ତର୍ଗତ କରର ପ୍ରକୃତ ସ୍ୱରୂପ ଏବଂ ତାଲିକା–I ର ପ୍ରବିଷ୍ଟି ୫6 ର ପରିସର ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବାକୁ ହେବ । ବିଧାନ ପ୍ରଣୟନ କ୍ଷମତା ପ୍ରଦାନ କରୁଥିବା ସାମ୍ବିଧାନିକ ବିଧାନଗୁଡ଼ିକର ଭାଷାର ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିବାବେଳେ, ସେଥିରେ ବ୍ୟବହୃତ ଶବ୍ଦଗୁଡ଼ିକୁ ଏପରି ସର୍ବାଧିକ ଉଦାର ବ୍ୟାଖ୍ୟା ଦିଆଯିବା ଉଚିତ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ସେଗୁଡ଼ିକର ସର୍ବାଧିକ ବ୍ୟାପକ ଅର୍ଥ ଓ ପ୍ରଭାବ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇପାରିବ । ଦେଖନ୍ତୁ : ନବୀନଚନ୍ଦ୍ର ମଫତଲାଲ ବନାମ ବମ୍ବେ ସହରର ଆୟକର ଆୟୁକ୍ତ [1955] 1 ଏସ. ସି. ଆର., ପୃଷ୍ଠା 836 ଏବଂ 837 । *ଶ୍ରୀ ରାମ ନାରାୟଣ ମେଧୀ* ବନାମ *ବମ୍ବେ ରାଜ୍ୟ, [1959]* ଏସ୍.ୟୁ .ପି.ପି.ଏଲ୍ 1 ଏସ୍. ସି. ଆର୍. 489, ମାମଲାରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ, *ବ୍ରିଟିଶ କୋଇଲା ନିଗମ* ବନାମ *ରାଜା* ମାମଲାରେ ପ୍ରିଭି କାଉନସିଲ୍ ସୂଚିତ କରିଥିବା ଦୃଷ୍ଟିଭଙ୍ଗୀକୁ ଅନୁସରଣ କରି ନିମ୍ନଲିଖିତ ଶବ୍ଦରେ କହିଥିଲେ:-

"ବାସ୍ତବରେ, ଏହି ଅଧିନିୟମ ପରି କୌଣସି ସଂବିଧାନିକ କିମ୍ବା ମୌଳିକ ଆଇନର ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିବାବେଳେ, ତାହା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦତ୍ତ କ୍ଷମତାଗୁଡ଼ିକୁ ସର୍ବାଧିକ ସମ୍ଭବ ବ୍ୟାପକତା ପ୍ରଦାନ କରିବାରେ ଯାହା ସର୍ବାଧିକ ସହାୟକ, ସେହି ବ୍ୟାଖ୍ୟାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଉଚିତ ।"

ଏବଂ ଆହୁରି ଘୋଷଣା କରାଯାଇଥିଲା ଯେ, ବିଧାନର ଶୀର୍ଷକଗୁଡ଼ିକୁ ସଂକୀର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ଅତ୍ୟଧିକ ଔପଚାରିକ/ଜଟିଳ ଅର୍ଥରେ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଯିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ, ବରଂ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ବିସ୍ତୃତ ଏବଂ ଉଦାର ଅର୍ଥରେ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଯିବା ଉଚିତ । ଏହା ମଧ୍ୟ ସୁସ୍ଥିର ଭାବେ ସ୍ଥାପିତ ଯେ, କୌଣସି କର ଆଇନର ପ୍ରକୃତ ସ୍ୱଭାବ ଓ ଚରିତ୍ର ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବା ପାଇଁ, ଆରୋପଣ ଧାରାକୁ ଅନ୍ୟ ସମ୍ପର୍କିତ ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକର ସହାୟତାରେ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିବା ଆବଶ୍ୟକ । ସମ୍ପତ୍ତି କର ଅଧିନିୟମର ଧାରା 2(e) ଓ 2(m) ସହ ପଢ଼ାଯାଉଥିବା ଧାରା 3 ରୁ 7 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକୁ ପରୀକ୍ଷା କରିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଧାରା 3 ଅନୁସାରେ, ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ତାରିଖରେ ଥିବା ନିଷ୍ପତ୍ତି ସମ୍ପତ୍ତି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି ଇତ୍ୟାଦିଙ୍କ ଉପରେ ସୂଚୀରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହାରରେ ପ୍ରତିବର୍ଷ କର ଧାର୍ଯ୍ୟ କରାଯାଏ । ଧାରା 7 ରେ ବ୍ୟବସ୍ଥା ରହିଛି ଯେ, କର ଆରୋପଣର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ସମ୍ପତ୍ତିର ମୂଲ୍ୟ ସେହି ମୂଲ୍ୟ ହେବ, ଯାହାକୁ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ମତାନୁସାରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ ତାରିଖରେ ଖୋଲା ବଜାରରେ ବିକ୍ରୟ କରାଗଲେ ଯେଉଁ ମୂଲ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇପାରିବ, ସେହି ଆନୁମାନିକ ମୂଲ୍ୟ ହିଁ ହେବ । ଧାରା 2 (m) ରେ "ନିଟ୍ ସମ୍ପତ୍ତି" ଶବ୍ଦଟିକୁ ଏଭଳି ପରିଭାଷିତ କରାଯାଇଛି, ଯେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁଯାୟୀ ଗଣନା କରାଯାଇଥିବା ସମୁଦାୟ ସମ୍ପତ୍ତିର ମୂଲ୍ୟ ଯେ ପରିମାଣରେ ଆକଳନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅଧିକୃତ ସମସ୍ତ ଋଣର ସମୁଦାୟ ମୂଲ୍ୟକୁ ଅତିକ୍ରମ କରେ, ସେହି ଅତିରିକ୍ତ ରାଶିକୁ "ନିଟ୍ ସମ୍ପତ୍ତି" ବୋଲି କୁହାଯାଏ । ଏହିପରି, ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ପ୍ରତୀତ ହୁଏ ଯେ, ଏହି କରଟି ଜଣେ କରଦାତାଙ୍କ ମାଲିକାନାଧୀନ ସମସ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତିର ମୋଟ ମୂଲ୍ୟ ଉପରେ, କରମୁକ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତିଗୁଡ଼ିକୁ ବାଦ ଦେଇ, ପ୍ରତିବର୍ଷ ଆରୋପ କରାଯାଉଥିବା ଏକ ବାର୍ଷିକ କର ଅଟେ ।" ଏପରି ମୂଲ୍ୟ ହେଉଛି ସେହି ମୂଲ୍ୟ, ଯାହା ବଜାରରେ ସମ୍ପତ୍ତିଟି ବିକ୍ରୟ କରାଗଲେ ମିଳିପାରିବ; ଅନ୍ୟ ଶବ୍ଦରେ, ସେହିଠାରେ ତାହାର 'ମୂଳଧନ ମୂଲ୍ୟ' ବୁଝାଯାଏ ।" ନିଟ୍ ସମ୍ପତ୍ତି ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବା ପାଇଁ, ସମ୍ପତ୍ତିର ପୁଞ୍ଜୀମୂଲ୍ୟରୁ କେତେକ ଦେୟବାଧ୍ୟତା ଏବଂ ଋଣ ବିୟୋଗ କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ । କରର ଆଧାର ହେଉଛି ସମ୍ପତ୍ତିର ପୁଞ୍ଜିମୂଲ୍ୟ ଏବଂ ଋଣ ଓ ଦାୟିତ୍ୱଗୁଡ଼ିକୁ ବିୟୋଗ କରିବା ପରେ ଯେଉଁ ପୁଞ୍ଜିମୂଲ୍ୟ ଅବଶିଷ୍ଟ ରହେ, ତାହାହିଁ ନିର୍ଧାରଣଯୋଗ୍ୟ ନିଟ୍ ସମ୍ପତ୍ତି ଅଟେ । 'ସମ୍ପତ୍ତିର ପୁଞ୍ଜିମୂଲ୍ୟ' ପଦବନ୍ଧର କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପରିଭାଷା ଦିଆଯାଇପାରେ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ, ମାନ୍ୟବର ପ୍ରଧାନ ବିଚାରପତି ସିକ୍ରୀ ତାଙ୍କ ରାୟରେ ଉଦ୍ଧୃତ କରିଥିବା Harvard Law School World Tax Series: Taxation in the Federal Republic of Germany ଗ୍ରନ୍ଥରେ ଯେପରି ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି,

"ଏହି ଅଧ୍ୟାୟରେ ସଂକ୍ଷେପରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ ପୁଞ୍ଜି ଉପରେ ଲାଗୁଥିବା କରଗୁଡ଼ିକ ହେଉଛି ନିଟ୍ ସମ୍ପତ୍ତି କର, ସ୍ଥାବର ସମ୍ପତ୍ତି କର ଏବଂ ସମାନୀକରଣ ଭାର ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ଲାଗୁଥିବା ପୁଞ୍ଜି ଉପରେ ଆଦାୟ ।"

ଉକ୍ତ ପୁସ୍ତକରେ, ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଉପରେ ଧାର୍ଯ୍ୟ ନିଟ୍ ସମ୍ପତ୍ତି କର ଏବଂ ସମ୍ପତ୍ତି ଉପରେ ସିଧାସଳଖ ଧାର୍ଯ୍ୟ କର ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ପାର୍ଥକ୍ୟକୁ ନିମ୍ନଲିଖିତ ଶବ୍ଦରେ ସ୍ପଷ୍ଟ କରାଯାଇଛି:

“ପୁଞ୍ଜି ଉପରେ ଧାର୍ଯ୍ୟ କେତେକ କରକୁ କରଦାତାଙ୍କ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଦାୟିତ୍ୱ ଉପରେ ଧାର୍ଯ୍ୟ ବୋଲି ଗଣାଯାଏ, ଯେତେବେଳେ ଅନ୍ୟ କେତେକ କରକୁ କୌଣସି ବସ୍ତୁ ଉପରେ ସିଧାସଳଖ ଧାର୍ଯ୍ୟ ବୋଲି ଗଣାଯାଏ । ପୂର୍ବର ଉଦାହରଣ ହେଉଛି ନିଟ୍ ସମ୍ପତ୍ତି କର ଏବଂ ଭାର ସମୀକରଣ ଆଇନ ଅଧୀନରେ ପୁଞ୍ଜି ଆଦାୟ, ଯେତେବେଳେ ପ୍ରକୃତ ସମ୍ପତ୍ତି କର ଏବଂ ବ୍ୟବସାୟିକ ପୁଞ୍ଜି ଉପରେ ବାଣିଜ୍ୟ କରକୁ ପରବର୍ତ୍ତୀ ବର୍ଗରେ ବର୍ଗୀକୃତ କରାଯାଇଛି । ଏହି ପାର୍ଥକ୍ୟର ମୁଖ୍ୟ ଗୁରୁତ୍ୱ ହେଲା, ପ୍ରଥମ ଶ୍ରେଣୀର କରଗୁଡ଼ିକ ଏପରି ଜଣେ କରଦାତାଙ୍କ ଅସ୍ତିତ୍ୱକୁ ପୂର୍ବାନୁମାନ କରେ, ଯାହାଙ୍କର ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଆଇନଗତ ସତ୍ତା ରହିଥାଏ, ଅର୍ଥାତ୍ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି କିମ୍ବା ଏକ ଆଇନଗତ ସତ୍ତା । ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ, ଦ୍ୱିତୀୟ ଶ୍ରେଣୀର କରଗୁଡ଼ିକରେ, କରଯୋଗ୍ୟ ବସ୍ତୁ ନିଜେ, ତାହାର ମାଲିକଙ୍କ ସହିତ, କର ପାଇଁ ଦାୟୀ ବୋଲି ବିବେଚିତ ହୁଏ । ଫଳସ୍ୱରୂପ, ଏପରି କ୍ଷେତ୍ରରେ କରଦାତା ଏକ ଅଂଶୀଦାରୀ ସଂସ୍ଥା, ସିଭିଲ୍ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ଗଠିତ ସଂଘ କିମ୍ବା ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଆଇନଗତ ସତ୍ତା ନଥିବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିସମୂହ ହୋଇପାରନ୍ତି । ପ୍ରଥମ ପ୍ରକାରର କରଗୁଡ଼ିକରେ କରଦାତାଙ୍କର କର ଦେବାର କ୍ଷମତାକୁ ବିଚାର କରାଯାଏ; ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ, ଦ୍ୱିତୀୟ ପ୍ରକାରର କରଗୁଡ଼ିକରେ କେବଳ କରଯୋଗ୍ୟ ବସ୍ତୁର ମୂଲ୍ୟକୁ ବିଚାର କରାଯାଏ, ଯଥା—ବ୍ୟବସାୟିକ ମୂଳଧନ ଉପରେ ବାଣିଜ୍ୟ କର କ୍ଷେତ୍ରରେ ବ୍ୟବସାୟର ମୂଳଧନର ମୂଲ୍ୟ, କିମ୍ବା ସ୍ଥାବର ସମ୍ପତ୍ତି କର କ୍ଷେତ୍ରରେ ସ୍ଥାବର ସମ୍ପତ୍ତିର ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ମୂଲ୍ୟ ।

ଯଥୋଚିତ ସମ୍ମାନ ସହିତ ଆମେ ଏହା ଉଲ୍ଲେଖ କରିପାରୁ ଯେ, ସିକ୍ରି, ମୁଖ୍ୟ ନ୍ୟାୟାଧୀଶ [1972] 2 S.C.R. ର ପୃଷ୍ଠା 72 ରେ ଉପରୋକ୍ତ ଉଦ୍ଧୃତିକୁ ସମର୍ଥନ କରି ଉଦ୍ଧୃତ କରିଥିବା ସତ୍ତ୍ୱେ, ପୃଷ୍ଠା 74 ରେ କିଛିଟା ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ନିମ୍ନପ୍ରକାର କହିଛନ୍ତି ।

"ଆମକୁ ଲାଗୁଛି ଯେ ପ୍ରବିଷ୍ଟିର ଅନ୍ୟ ଅଂଶ, ଅର୍ଥାତ୍, ପ୍ରବିଷ୍ଟି 86 ତାଲିକା । ରେ "କମ୍ପାନୀଗୁଡ଼ିକର ପୁଞ୍ଜି ଉପରେ କର" ଏହା ମଧ୍ୟ ସୂଚିତ କରୁଛି ଯେ ଏହି ପ୍ରବିଷ୍ଟି ନିଷ୍ପତ୍ତି ସମ୍ପତ୍ତିର କର ସହିତ କଠିନ ଭାବରେ ଜଡିତ ନୁହେଁ କାରଣ ଏକ କମ୍ପାନୀର ପୁଞ୍ଜି ଗୋଟିଏ ଅର୍ଥରେ କମ୍ପାନୀର ଏକ ଦାୟିତ୍ୱ, ଏହାର ସମ୍ପତ୍ତି ନୁହେଁ ।"“ଯଦିଓ ଏହାକୁ ଏକ ସମ୍ପତ୍ତି ବୋଲି ଧରାଯାଏ, ତଥାପି ପ୍ରବିଷ୍ଟି 86 ରେ ଏପରି କିଛି ନାହିଁ, ଯାହା ସଂସଦକୁ ଋଣ କଟୋତି ପାଇଁ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିବାକୁ ବାଧ୍ୟ କରେ ।”“ଏହା ମଧ୍ୟ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରାଯିବ ଯେ, ତାଲିକା-Iର ଏଣ୍ଟ୍ରି 86 କେବଳ ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ଏବଂ କମ୍ପାନୀମାନଙ୍କ ସହ ସମ୍ବନ୍ଧିତ; କିନ୍ତୁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ସମ୍ପତ୍ତି କର କେବଳ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ ଉପରେ ନୁହେଁ, ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସତ୍ତା ଏବଂ ସଂଘ/ସଂଗଠନ ଉପରେ ମଧ୍ୟ ଆରୋପ କରାଯାଇପାରେ ।”“ଏହା ସତ୍ୟ ଯେ, ତାଲିକା–I ର ପ୍ରବିଷ୍ଟି 86 ଅନୁସାରେ ସମ୍ପତ୍ତିଗୁଡ଼ିକର ସମଷ୍ଟିକରଣ ଆବଶ୍ୟକ, କାରଣ ଏହା ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତିର ପୁଞ୍ଜୀମୂଲ୍ୟ ଉପରେ ଧାର୍ଯ୍ୟ ଏକ କର। କିନ୍ତୁ ଏଥିରୁ ଏହି ନିଷ୍କର୍ଷ ବାହାରେ ନାହିଁ ଯେ, ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି କିମ୍ବା ଏକ କମ୍ପାନୀର ସମ୍ପତ୍ତିର ପୁଞ୍ଜୀମୂଲ୍ୟ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବା ପାଇଁ ଋଣଗୁଡ଼ିକର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିବାକୁ ସଂସଦ ବାଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ।”

(ଗୁରୁତ୍ୱ ପ୍ରଦାନ କରାଗଲା)

ମାନ୍ୟବର ମୁଖ୍ୟ ବିଚାରପତିଙ୍କ ମତାନୁସାରେ, ସମ୍ପତ୍ତିମାନଙ୍କର ପୁଞ୍ଜି ମୂଲ୍ୟ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବାବେଳେ ଋଣଗୁଡ଼ିକର ବିୟୋଗ ପାଇଁ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିବା ସଂସଦଙ୍କ ପାଇଁ ଅନିବାର୍ଯ୍ୟ ନୁହେଁ । କିନ୍ତୁ, ଏପରି ମତ ପ୍ରକାଶ କରିବା ପରେ ମଧ୍ୟ ମାନ୍ୟବର ମୁଖ୍ୟ ବିଚାରପତି ଆଉ ଏହା କହିନଥିଲେ ଯେ, ଯଦି ଏପରି ବିୟୋଗର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରାଯାଏ, ତେବେ ତାହା କରର ସ୍ୱରୂପକୁ ପୁଞ୍ଜି ମୂଲ୍ୟ ଉପରେ ଧାର୍ଯ୍ୟ କରରୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି ଅନ୍ୟ କୌଣସି ପ୍ରକାରର କରରେ ପରିଣତ କରିଦିଏ । ବାସ୍ତବରେ, ସିଦ୍ଧାନ୍ତଗତ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଏପରି କଥନ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ କିମ୍ବା ତାହାକୁ ସମର୍ଥନ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ବିଦ୍ୱାନ ମୁଖ୍ୟ ବିଚାରପତି ବାରମ୍ବାର କହିଥିଲେ ଯେ ସଂସଦ କିମ୍ବା ବିଧାନସଭା ଏପରି ବିୟୋଗ ପାଇଁ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ ଚିନ୍ତାଧାରାକୁ ତାର୍କିକ ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ପହଞ୍ଚାଇ ନ ଦେଇ, ଏହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲେ ଯେ "ସମଗ୍ର ଆକ୍ଷେପିତ ଆଇନ" (ଯାହା ପୂର୍ବରୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିବା ପରି ଅଧିନିୟମ 24/1969 ଯାହା ସମ୍ପତ୍ତି କର ଆଇନ ସଂଶୋଧନ କରେ) ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ତାଲିକା I ର ପ୍ରବିଷ୍ଟି 97 ମଧ୍ୟରେ ପଡ଼େ।" ଆମେ ପୂର୍ବରୁ ଅନୁଚ୍ଛେଦ 16 ରେ ସୂଚାଇ ଦେଇଛୁ

ଯେ "ସମଗ୍ର ଆକ୍ଷେପିତ ଆଇନ" ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ମୂଳତଃ ପ୍ରଣୀତ ସମ୍ପତ୍ତି କରକୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରିନଥିଲା । ଅତଏବ, ଆମର ମତ ହେଉଛି ଯେ, ସମ୍ପତ୍ତି କର ଅଧିନିୟମ (ମୂଳ ରୂପରେ ପ୍ରଣୀତ ଏବଂ ଜମ୍ମୁ ଓ କାଶ୍ମୀରକୁ ସମ୍ପ୍ରସାରିତ କରାଯାଇଥିବା) ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ, ହିନ୍ଦୁ ଅବିଭକ୍ତ ପରିବାର (H.U.F.) ପରି ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କର ସମୂହ ଏବଂ କମ୍ପାନୀମାନଙ୍କ ଉପରେ ଧାର୍ଯ୍ୟ ଏକ 'ନିଟ୍ ସମ୍ପତ୍ତି କର' ଅଧିନିୟମ ଅଟେ । ଏହି କର ସମ୍ପତ୍ତି ଉପରେ ସେହିଭଳି ଧାର୍ଯ୍ୟ ହୁଏ ନାହିଁ; ବରଂ ବ୍ୟକ୍ତିବିଶେଷ ଏବଂ କମ୍ପାନୀମାନଙ୍କ ମାଲିକାନାଧୀନ ସମ୍ପତ୍ତିର 'ପୁଞ୍ଜୀମୂଲ୍ୟ'କୁ ଆଧାର କରି ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ଧାର୍ଯ୍ୟ ହୁଏ । ଯେପରିକି ସହରାଞ୍ଚଳ ଜମି ଟିକସ ସହକାରୀ ଆୟୁକ୍ତ ବନାମ ବକିଂହାମ କାର୍ନାଟିକ୍ କମ୍ପାନୀ ଲିମିଟେଡ୍, 75 ଆଇଟିଆର 603 ମାମଲାରେ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଯାଇଛି ।

> "ଏହା ମୂଲ୍ୟାୟନ ତାରିଖରେ ବ୍ୟକ୍ତିବିଶେଷ ଓ କମ୍ପାନୀମାନଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତିର ପୁଞ୍ଜୀ ମୂଲ୍ୟ ଉପରେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଭାବରେ ଲାଗୁ ହେଉଥିବା କର ନୁହେଁ । ...... ପ୍ରବିଷ୍ଟି 86 ଅନ୍ତର୍ଗତ କର ସମାହାର ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଉପରେ ଆଧାରିତ ଏବଂ ସମସ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତିର ମୋଟ ମୂଲ୍ୟ ଉପରେ ଧାର୍ଯ୍ୟ ହୁଏ ।" ଏହି କର, କରଦାତାଙ୍କ ମାଲିକାନାଧୀନ ସମସ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତି ଉପରେ ଧାର୍ଯ୍ୟ ହୁଏ। ନିଷ୍ପତ୍ତି ସମ୍ପତ୍ତି ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବାବେଳେ, କେବଳ କୌଣସି ନିଟ୍ ସମ୍ପତ୍ତି ଉପରେ ବିଶେଷଭାବେ ଧାର୍ଯ୍ୟ ଭାରକୁ ନୁହେଁ, ବରଂ କରଦାତାଙ୍କ ଉପରେ ଥିବା ସାଧାରଣ ଦେୟ, ତାଙ୍କର ଋଣ ପରିଶୋଧ କରିବାର ଦାୟିତ୍ୱ ଏବଂ ବୈଧ ବାଧ୍ୟବାଧକତାଗୁଡ଼ିକୁ ପୂରଣ କରିବାର ଦାୟିତ୍ୱକୁ ମଧ୍ୟ ବିଚାରକୁ ନିଆଯିବ ।

ନାଉନ୍ ମାମଲାରେ ମଧ୍ୟ ଏହି ସମାନ ମତ ପ୍ରକାଶ କରାଯାଇଥିଲା ।

22. ପ୍ରବିଷ୍ଟି 86 ର ଭାଷା ମଧ୍ୟ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ସୂଚିତ କରେ ଯେ, ଏହି କର ବ୍ୟକ୍ତିବିଶେଷଙ୍କ ଉପରେ ଧାର୍ଯ୍ୟ ହୁଏ; ସମ୍ପତ୍ତି କିମ୍ବା ସେଗୁଡ଼ିକର ମୂଲ୍ୟ ଉପରେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଭାବରେ ନୁହେଁ । ସମ୍ପତ୍ତି କର ଅଧିନିୟମରେ ଉଲ୍ଲେଖିତ ଋଣ ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ କଟୋତିଗୁଡ଼ିକୁ ସମ୍ପତ୍ତିର ପୁଞ୍ଜି ମୂଲ୍ୟରୁ ବାଦ ଦେଇ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରାଯାଏ। କେବଳ ଏହି କାରଣରୁ ଯେ ଏହି କର ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତିର ପୁଞ୍ଜି ମୂଲ୍ୟ ଉପରେ ଆରୋପ କରାଯିବାକୁ ପରିକଳ୍ପିତ, ଏବଂ ସେହି ପୁଞ୍ଜି ମୂଲ୍ୟରୁ ତାଙ୍କର ଋଣ ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଦାୟବଦ୍ଧତାକୁ ବାଦ ଦିଆଯାଏ, ତେଣୁ ଏଥିରେ କରର ପ୍ରକୃତି ଓ ସ୍ୱରୂପ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇଯାଏ ବୋଲି ଉପସ୍ଥାପିତ ଯୁକ୍ତିକୁ ଆମେ ଗ୍ରହଣ କରିପାରିବୁ ନାହିଁ । ବାସ୍ତବରେ, ପ୍ରତିବାଦୀମାନଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଉପସ୍ଥିତ

ବିଦ୍ୱାନ ଆଇନଜୀବୀ ସମ୍ପତ୍ତି କର ଅଧିନିୟମ ବ୍ୟତୀତ ପ୍ରବିଷ୍ଟି 86 ସହ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଅଧିନିୟମର ଉଲ୍ଲେଖ କରିପାରି ନଥିଲେ ।

23. ପ୍ରତିବାଦୀମାନଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଯୁକ୍ତି ଉପସ୍ଥାପନ କରାଯାଇଛି ଯେ, ଯଥାର୍ଥ ବ୍ୟାଖ୍ୟା ଅନୁସାରେ "ସମ୍ପତ୍ତିର ପୁଞ୍ଜି ମୂଲ୍ୟ" ବୋଲି କହିଲେ କେବଳ ସମ୍ପତ୍ତିର ବଜାର ମୂଲ୍ୟରୁ ସେହି ସମ୍ପତ୍ତି ଉପରେ ଧାର୍ଯ୍ୟ ଭାରକୁ ବାଦ ଦେବା ପରେ ଯାହା ଅବଶିଷ୍ଟ ରହେ, ତାହାକୁ ବୁଝାଏ । ଏହା ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଛି ଯେ, ଉକ୍ତ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିର ପରିସରରେ ସମ୍ପତ୍ତିର ମାଲିକଙ୍କ ସାଧାରଣ ଦେୟତା ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ହୁଏ ନାହିଁ । ଆମ ମତରେ, ଏହି ଯୁକ୍ତି ପ୍ରବିଷ୍ଟି 86 ଦ୍ୱାରା ପରିକଳ୍ପିତ କରର ମୌଳିକ ପ୍ରକୃତିକୁ ଉପେକ୍ଷା କରୁଛି । ଏହା ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ନିଟ୍ ସମ୍ପତ୍ତି ଉପରେ ଧାର୍ଯ୍ୟ ଏକ କର । ଏହା ଏକ ନିଟ୍ ସମ୍ପତ୍ତି କର ଅଟେ । ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ନିଟ୍ ସମ୍ପତ୍ତିର ଅର୍ଥ ଅନିବାର୍ଯ୍ୟ ଭାବରେ ହେଉଛି—"ତାଙ୍କର ଯାହା କିଛି ସମ୍ପତ୍ତି ଅଛି, ସେଥିରୁ ସେ ଯେତେକି ଦେୟ ବା ଋଣ ପରିଶୋଧ କରିବାକୁ ବାକି ଅଛି, ତାହା ବିୟୋଗ କଲେ ଯାହା ଅବଶିଷ୍ଟ ରହେ।" ଏବଂ ଏହି ଅଧିନିୟମ ଏହି ନିଟ୍ ସମ୍ପତ୍ତି ଉପରେ ହିଁ କର ଆରୋପ କରିବାକୁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ।

24. ଶ୍ରୀ ସୋରାବଜୀ,ସାର୍ ବିରାମଜୀ ଜୀଜୀଭୟ ବନାମ ବମ୍ବେ ପ୍ରଦେଶ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ, AIR 1940 ବମ୍ବେ *65 ଏବଂ ମ୍ୟୁନିସିପାଲ କର୍ପୋରେସନ୍, ଅହମ୍ମଦାବାଦ* ବନାମ *ଗୋର୍ଦ୍ଧନଦାସ, AIR 1954* ବମ୍ବେ 188 ମାମଲାରେ ବମ୍ବେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ନିଷ୍ପତ୍ତି ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିଥିଲେ । ପ୍ରଥମ ମାମଲାରେ ପ୍ରଶ୍ନ ଥିଲା ଯେ, ବମ୍ବେ ଫାଇନାନ୍ସ ଅଧିନିୟମ, 1932, ଯାହା ସହରାଞ୍ଚଳର ଅଚଳ ସମ୍ପତ୍ତି ଉପରେ କର ଆରୋପ କରିଥିଲା, ସେହି କରଟି ବୋମ୍ବେ ବିଧାନମଣ୍ଡଳର କ୍ଷମତା ବାହାରେ କି ନୁହେଁ, କାରଣ ଏହି କରଟିକୁ ଆୟକର ଅଧିନିୟମ ସଦୃଶ ଏକ କର ବୋଲି ଧାରଣା କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ତେଣୁ ଏହା 1935 ମସିହାର ଭାରତ ସରକାର ଅଧିନିୟମର ସପ୍ତମ ତାଲିକାର କେନ୍ଦ୍ର ତାଲିକାର ଏଣ୍ଟ୍ରି 54 ସହ ସମ୍ପର୍କିତ ବୋଲି କୁହାଯାଇଥିଲା । ପୂର୍ଣ୍ଣ ନ୍ୟାୟପୀଠ ଗଠନ କରିଥିବା ତିନିଜଣ ଯାକ ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ଉକ୍ତ ଯୁକ୍ତିକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କର ଆଲୋଚନା କ୍ରମରେ ସେମାନେ ସଂଘୀୟ ତାଲିକାର ପ୍ରବିଷ୍ଟି 55 କଥାର ମଧ୍ୟ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଥିଲେ; କିନ୍ତୁ ସେହି ମାମଲାରେ ସେହି ପ୍ରସଙ୍ଗଟି ବିଚାରଣୀୟ ହୋଇନଥିଲା। ତେଣୁ, ଉକ୍ତ ପ୍ରବେଶିକାର ବିଷୟବସ୍ତୁ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କରାଯାଇଥିବା କୌଣସି ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ନୁହେଁଥିବା ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ମନ୍ତବ୍ୟ ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ ଆମ ପାଇଁ କୌଣସି ସହାୟକ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ସେହିପରି, ଗୋର୍ଦ୍ଧନଦାସ ମାମଲାରେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଶ୍ନଟି ବମ୍ବେ

ମ୍ୟୁନିସିପାଲ କର୍ପୋରେସନଙ୍କର ଜମି ଉପରେ କର ଆରୋପ କରିବାର କ୍ଷମତା ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଥିଲା I ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କର ଯୁକ୍ତି ଥିଲା ଯେ, ଉକ୍ତ କରଟି ୧୯୩୫ ମସିହାର ଅଧିନିୟମର ସପ୍ତମ ତାଲିକାର ତାଲିକା-II ର ପ୍ରବିଷ୍ଟି 42(ଯାହା ଆମ ସମ୍ବିଧାନର ତାଲିକା-II ର ପ୍ରବିଷ୍ଟି 49 ସହ ଅନୁରୂପ)ର ପରିସର ବାହାରେ ପଡ଼େ ଏବଂ ଉକ୍ତ ଅଧିନିୟମ ଦ୍ୱାରା ଜମି ଉପରେ ଧାର୍ଯ୍ୟ କରଟି ବାସ୍ତବରେ ଫେଡେରାଲ୍ ତାଲିକାର ପ୍ରବିଷ୍ଟି 55 ଦ୍ୱାରା ପରିକଳ୍ପିତ କରର ପ୍ରକୃତିର ଅଟେ I AIR 1940 Bombay 65ରେ ପ୍ରକାଶିତ ନିଷ୍ପତ୍ତି ଉପରେ ନିର୍ଭର କରାଯାଇଥିଲା I ଉକ୍ତ ଯୁକ୍ତିର ଉତ୍ତରରେ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଗଜେନ୍ଦ୍ରଗଡକର (ସେତେବେଳେ ସେ ଯେଉଁ ପଦବୀରେ ଥିଲେ) ନିମ୍ନଲିଖିତ ଶବ୍ଦରେ ମତ ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲେ:

> " ମୁଁ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନକୁ ଏହି ଅନୁମାନରେ ସମାଧାନ କରିଛି ଯେ ତାଲିକା-1ର ପ୍ରବିଷ୍ଟି 55 କେବଳ ସମସ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତିର ପୁଞ୍ଜି ମୂଲ୍ୟ ଉପରେ ନୁହେଁ, ବରଂ ସମ୍ପତ୍ତିର ଏକ ଅଂଶ ଉପରେ ମଧ୍ୟ ଟିକସ ଲାଗୁ କରିବା ପାଇଁ କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ବିଧାନସଭାକୁ ଅଧିକାରିତା ପ୍ରଦାନ କରେ I AIR 1940 ବମ୍ବେ 65 ମାମଲାରେ, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟର ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପୀଠକୁ ତାଲିକା–I ର ପ୍ରବିଷ୍ଟି 54 କୁ ତାଲିକା–II ର ପ୍ରବିଷ୍ଟି 42 ସହ ତୁଳନା କରି ତାହାର ବ୍ୟାଖ୍ୟା ବିଚାର କରିବାକୁ ପଡ଼ିଥିଲା। ସେହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ, ପୂର୍ଣ୍ଣ ପୀଠ ସମ୍ମୁଖରେ ତାଲିକା–I ର ପ୍ରବିଷ୍ଟି 55 ସମ୍ବନ୍ଧରେ ମଧ୍ୟ ଏକ ଯୁକ୍ତି ଉପସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥିଲା। ମୁଖ୍ୟ ବିଚାରପତି ବିଉମଣ୍ଟ କହିଥିଲେ ଯେ, ପ୍ରବିଷ୍ଟି 55 ଉପରେ ଆଧାରିତ ଏହି ଯୁକ୍ତିକୁ ବିଚାର କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ; ତଥାପି, ସେ ଏହା ମତ ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲେ ଯେ ପ୍ରବିଷ୍ଟି 54 ଏବଂ 55 ରେ ବ୍ୟବହୃତ ଭାଷାର ବିଶ୍ଳେଷଣରୁ ଏହି ଯୁକ୍ତି ପାଇଁ ଅବକାଶ ରହିଛି ଯେ ପ୍ରବିଷ୍ଟି 55 ରେ ଉଲ୍ଲେଖିତ "ସମ୍ପତ୍ତି" ବୋଲି କୁହାଯାଇଥିବାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ସମସ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତିର ସମଗ୍ରତା I ବିଚାରପତି ବ୍ରୁମଫିଲ୍ଡଙ୍କ ମତାନୁସାରେ, ପ୍ରବିଷ୍ଟି 55 ରେ ବ୍ୟବହୃତ "ସମ୍ପତ୍ତିର ପୁଞ୍ଜୀ ମୂଲ୍ୟ " ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିର ଅର୍ଥ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ନଥିଲା I ତଥାପି, ସେ ଏହା ଯୋଗ କରିଥିଲେ ଯେ, ସମ୍ଭବତଃ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥିଲା ସମ୍ପତ୍ତିର ମୋଟ ମୂଲ୍ୟ ଉପରେ ପୁଞ୍ଜୀ ଆରୋପ ସ୍ୱରୂପ ଏକ କର ଲାଗୁ କରିବା I ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି କାନିଆ ସ୍ପଷ୍ଟ ମତ ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲେ ଯେ, ଏଣ୍ଟ୍ରି 55 ଅନୁଯାୟୀ କରଟି କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ପୁଞ୍ଜିର ପୃଥକ୍ ପୃଥକ୍ ଅଂଶ ଉପରେ ନୁହେଁ, ବରଂ ତାଙ୍କର ସମଗ୍ର ପୁଞ୍ଜି ସମ୍ପତ୍ତି ଉପରେ ଧାର୍ଯ୍ୟ ହେବା ଉଚିତ I

ଏହା କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ଉକ୍ତ ପୂର୍ବ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ କରଦାତାଙ୍କ ଯୁକ୍ତିକୁ ସମର୍ଥନ କରେ ନାହିଁ ।

25. ଶେଷରେ, ନ୍ୟୁ ମାନେକ୍ ଚୌକ୍ ମିଲ୍ସ ବନାମ ମ୍ୟୁନିସିପାଲ କର୍ପୋରେସନ୍, [1967] 2 ଏସ୍. ସି. *ଆର୍. 679 ମାମଲାରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ନିର୍ଣ୍ଣୟ* ବିଷୟରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିଲା । ସେହି ମାମଲାରେ, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହା ବିବେଚନା କରିଥିଲେ ଯେ, ସପ୍ତମ ଅନୁସୂଚୀର ତାଲିକା-II ର ପ୍ରବିଷ୍ଟି 49 ଅନୁଯାୟୀ ଜମି ଏବଂ କୋଠାବାଡ଼ି ଉପରେ କର ଧାର୍ଯ୍ୟ କରାଯାଇପାରିବ; କିନ୍ତୁ ଜମି ଉପରେ କିମ୍ବା କୋଠାବାଡ଼ି ଭିତରେ ସ୍ଥାପିତ ଯନ୍ତ୍ରପାତି ଉପରେ କର ଆରୋପ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏହା ନିଷ୍ପତ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ, ବମ୍ବେ ପ୍ରାଦେଶିକ ମ୍ୟୁନିସିପାଲ କର୍ପୋରେସନ ଅଧିନିୟମ, 1949 ଅଧୀନରେ ପ୍ରଣୀତ ନିୟମାବଳୀର ନିୟମ 7(2), ଯେଉଁଥିରେ କୌଣସି ଭବନ କିମ୍ବା ଜମିରେ ଥିବା କିମ୍ବା ସ୍ଥାପିତ ସମସ୍ତ ପ୍ଲାଣ୍ଟ ଓ ଯନ୍ତ୍ରପାତିକୁ ସେହି ଭବନ କିମ୍ବା ଜମିର ଅଂଶ ବୋଲି ଧାରଣା କରାଯିବ ବୋଲି ବ୍ୟବସ୍ଥା ଥିଲା, ତାହା ରାଜ୍ୟ ବିଧାନମଣ୍ଡଳର ବିଧାନ ପ୍ରଣୟନ କ୍ଷମତାର ସୀମା ବାହାରେ ବୋଲି ଧାରଣା କରାଯାଇଥିଲା । ଏହି ନିଷ୍ପତ୍ତିରେ ପ୍ରତିପାଦିତ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ବର୍ତ୍ତମାନର ଏହି ମାମଲାରେ ପ୍ରତିବାଦୀମାନଙ୍କୁ କିପରି ସହାୟତା କରୁଛି, ତାହା ଆମେ ବୁଝିପାରୁନାହୁଁ ।

26. ଉପରୋକ୍ତ କାରଣଗୁଡ଼ିକ ପାଇଁ ଆମେ ବିବେଚନା କରୁଛୁ ଯେ, ମୂଳ ରୂପରେ ପ୍ରଣୀତ ସମ୍ପତ୍ତି କର ଆଇନ ସଂବିଧାନର ତାଲିକା-I ର ଏଣ୍ଟ୍ରି 86 ଅଧୀନରେ ପଡୁଥିଲା ଏବଂ ଏହାକୁ ଜମ୍ମୁ ଓ କାଶ୍ମୀର ରାଜ୍ୟକୁ ପ୍ରସାରିତ କରାଯାଇଥିବା କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ସଂବିଧାନସମ୍ମତ ଥିଲା । ଫଳସ୍ୱରୂପ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଆକ୍ଷେପିତ ରାୟ ସଠିକ୍ ନୁହେଁ । ଫଳସ୍ୱରୂପ, ଏହି ଅପିଲଗୁଡ଼ିକୁ ମଞ୍ଜୁରୀ ଦିଆଯାଉଛି, ଆକ୍ଷେପିତ ରାୟକୁ ବାତିଲ କରାଯାଉଛି ଏବଂ ଜମ୍ମୁ ଓ କାଶ୍ମୀର ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ରିଟ୍ ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକୁ ଖାରଜ କରାଯାଉଛି; ତେବେ, ପରିସ୍ଥିତିକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ମକଦ୍ଦମା ଖର୍ଚ୍ଚ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କୌଣସି ଆଦେଶ ଦିଆଯାଉନାହିଁ ।

ଆର୍. ପି. ଅପିଲକୁ ମଞ୍ଜୁରୀ ଦିଆଗଲା

<u>ଅସ୍ୱୀକରଣ</u>

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

<u>ଭାଷାନ୍ତର:</u>
ତପସ୍ୱିନୀ ବିଶ୍ୱାଳ, ଅନୁବାଦିକା,
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ,କଟକ ।